

Potężna defilada w Stolicy

W dniu wielkiego, radosnego święta całego narodu polskiego — w 7 rocznicę Wyzwolenia — odbyła się na Placu Dzierżyńskiego w Warszawie potężna defilada wojskowa, która była wspaniałym przeglądem sił naszej Ludowej Ojczyzny.

Punktualnie o 10 rozlegają się dźwięki Hymnu Narodowego. Na trybunie, gdzie znajdują się członkowie rządu z Premierem Cyrankiewiczem na czele, oraz członkowie Biura Politycznego, wchodzi Prezydent Bierut w towarzystwie członków delegacji rządowej ZSRR, wicepremiera Władysława Mołotowa i Marszałka Związku Radzieckiego Georgi Żukowa. Obok nich zajmują miejsca delegacje rządowe krajów demokracji ludowej i NRD.

Marszałek Rokossowski składa raport Prezydentowi

Na trybunach nagle poruszenie. Ocy wszystkich zwracają się w stronę Alei Gen. Świerczewskiego. Stamtąd, na Plac Dzierżyńskiego, wchodzi konno Marszałek Polski, tow. Konstanty Rokossowski. Po przyjęciu raportu od gen. Popławskiego, Marszałek składa raport Prezydentowi R. P. Bierutowi.

W imieniu Prezydenta i Rządu przemawia Premier Józef Cyrankiewicz. (Tekst przemówienia podajemy poniżej). Gdy padają ostatnie słowa przemówienia, oklaski zlewają się z salwą honorową 24 strzałów na cześć Święta Wyzwolenia.

Defilada rozpoczęła. Na czele kroczą podchorążowie i kadeci.

Oklaski zmagają się, gdy przed trybuną przechodzą żołnierze Pierwszej Armii — Kościuszkowcy, których dywizja wślawiła się po wsze czasy swą bohaterską walką o wyzwolenie Ojczyzny.

Serdecznie witają tłumy — podchorążych i żołnierzy WOP i KBW, którzy swą codzienną służbą strzegą granic i bezpieczeństwa Polski Ludowej.

"Niech żyją marynarze!" — okrzyk ten nie schodzi z ust rozentuzjowanych tłumów, gdy równym, miarowym krokiem maszerują oddziały naszej Marynarki Wojennej.

Defilada lotnicza

Nagle rozlega się szum, który staje się coraz mocniejszy, coraz potężniejszy. Ocy wszystkich kłębią się w górę, gdzie przelatują pierwsze samoloty — uczestniczące w defiladzie lotniczej. Szum zamienia się w szybki, przejmujący świst. Z szaloną szybkością przelatują bombowce i myśliwce najnowszej konstrukcji, wywołując powszechny zachwyt i entuzjazm.

Rozpoczyna się defilada wojsk zmotoryzowanych.

Najpierw jadą przeciwpancerne karabiny maszynowe ustawione na motocyklach. Świetnie prezentują się wojska zmotoryzowane na samochodach ciężarowych. Za nimi jadą spadochroniarze. Dalej coraz potężniejsze działa. Od karabinów maszynowych, poprzez działka przeciwpancerne i przeciwlotnicze aż do najcięższych haubic — defilada dała obraz potęgi artylerii polskiej.

Olbrymi entuzjazm wywołują pumki artylerzystów — wspaniałe "katusze". Na każdej z wyrzutni lśni srebrny pocisk rakietowy.

Wjeżdżają najcięższe działa. Szum zalewa się w jednostajny potężny huk. To czołgi posuwają się majestatycznie trasą deflady. Uśmiechnięci radością czołgisti witani są entuzjastycznie przez publiczność.

Wojsko Polski Ludowej stoi na straży pokoju, tworząc pracę narodu polskiego. W pracy tej przoduje młodzież i właśnie młodzież była treścią drugiej części parady — deflady organizacji Służba Polsce i barwnej rewii zespołów sportowych.

Defiluje SP

Szurmówki białoczerwone ustępują miejsca czerwonym, czerwone — niebieskim, na których łopoczą radośnie białe gołębie pokoju.

Już z dala widać morze barw. To niezliczone chorągwie i kolorowe kostiumy sportowców, którzy właśnie rozpoczynają defladę. Na czele, witani oklaskami, idą zastępy mistrzów sportu — Rakoczy, Chylich, Brzózka. Idą członkowie klubów sportowych "Unia", "Spółnia", "Włókniarz", "Stal", "Gwardia", "Kolejarz", "AZS". Wielka "szóstka", niesiona przez sportowców obrazuje ich wkład w plan sześciolatek.

Ludowe Zespoły Sportowe reprezentujące sport na wsi, pomysłowo ilustrowały swoje osiągnięcia. Członkowie ich wykonują skomplikowane ćwiczenia gimnastyczne.

Trzywa się spontanicznie "Mieczynaródówka". Wzruszenia i przejęć śpiewają jej słowa widzowie wspaniałej deflady. Takiej rewii wojskowej jeszcze w stolicy nie było. Zobaczyliśmy naszą siłę. Zobaczyliśmy nasz wkład w światowy front walki o pokój. Możemy być z niego dumni.

Głos WIELKOPOLSKI

Rok VII A B

Poznań, wtorek 24 lipca 1951 r.

Nr 199 (2297)

Ufni w przyszłość pójdziemy naprzód do nowych historycznych zwycięstw naszego narodu

Przemówienie Prezydenta R. P. Bolesława Bieruta

Po raz siódmy obchodzimy dziś uroczyste dzień wyzwolenia Polski spod rzymsa hitlerowskiej okupacji, — dzień wskrzeszenia Polski jako państwa demokracji ludowej.

Tak jak co roku w rocznicę naszego wyzwolenia oglądamy się na przebytu przez nas drogę i dokonujemy przeglądu wykonanej przez nasz naród pracy.

Siedem lat temu, gdy zwycięskie wojska radzieckie i towarzyszące im wojska polskie pędząc precz hitlerowskich najeźdźców wkroczyły na naszą ziemię, Polska stała jeszcze w ogniu straszliwej wojny. Na większości terytorium polskiego panował się jeszcze wróg. Kiedy w ślad za zwycięskim pochodem wyzwoleniczych wojsk Polski Komitet Wyzwolenia Narodowego, a później Tymczasowy Rząd Polski, obejmowały władzę nad oswobodzoną ziemią, stał przed nami obraz straszliwych ruin i zgłiszcz, zniszczonych i spalonych miast i wsi, rozbitych fabryk i warsztatów, złupionych i wyludnionych gospodarstw rolnych, sparaliżo-

wanej komunikacji i łączności, obraz zniszczeń wojennych, jakich nie znała dotąd historia, obraz cierpień i męczeństwa narodu nie zaplasy nłgdy przez dzieje.

Już wtedy wielkopomny Manifest Lipcowy wyznaczył drogi odbudowy naszego kraju i rozwoju naszego narodu. Już wtedy, zgodnie z wolą narodu, Manifest Lipcowy wezwał najszersze masy do tworzenia Władzy Ludowej, do obalenia panowania obszarników i kapitalistów, do wyrwania Polski spod jarzma obcych imperialistów, do oparcia suwerenności i niepodległości Polski na wleczystym sojuszu ze Związkiem Radzieckim, do utrwalenia granic Polski na Odrze, Nysie i Bałtyku (długo niemilkące oklaski).

Polska stała się zwartym, mocnym Państwem Ludowym

Przez siedem lat szliśmy wlewnie drogą wyznaczoną przez historyczny Manifest Lipcowy. W ciągu tych siedmiu lat zmienił się twórczo naród polski.

(Ciąg dalszy na str. 3)

Z okazji Święta Odrodzenia Prezydent RP Bolesław Bierut otrzymał następującą depeszę:

Towarzysz Bolesław Bierut
Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej
Warszawa

Proszę przyjąć, Towarzyszu Prezydencie, z okazji Święta Narodowego, w siódmą rocznicę wyzwolenia Rzeczypospolitej Polskiej, serdeczne pozdrowienia i najlepsze życzenia, które składam w imieniu Prezydium Najwyższej Rady Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich oraz w moim osobistym.

N. Szwerinik

Prezes Rady Ministrów Józef Cyrankiewicz otrzymał z okazji Święta Odrodzenia następującą depeszę:

Do Premiera Rzeczypospolitej Polskiej
Towarzysza Józefa Cyrankiewicza
Warszawa

Z okazji Narodowego Święta Rzeczypospolitej Polskiej proszę przyjąć, Towarzyszu Premierze, moje przyjacielskie pozdrowienia dla narodu polskiego, Rządu Rzeczypospolitej Polskiej i dla Was osobiście, a także życzenia dalszych osiągnięć i rozkwitu ludowo-demokratycznej Polski.

J. Stalin

Święto Odrodzenia — dniem przeglądu osiągnięć i zwycięstw narodu polskiego

Przemówienie Premiera J. Cyrankiewicza przed defladą w dniu 22 lipca

Obywatele, Rodacy!

W imieniu Prezydenta Rzeczypospolitej Obywatela Bolesława Bieruta i w imieniu Rządu Rzeczypospolitej najserdeczniej pozdrawiam w siódmą rocznicę powstania Polski Ludowej naród polski, budujący swą przyszłość, naród walczący o pokój, naród — który staje się coraz mocniejszy ogniem w niezwyciężonym i wciąż rosnącym obozie pokoju i postępu, w obozie, którego siła i rosnąca prężność jest nadzieją całej ludzkości.

Pozdrawiam bohaterską przodowniczkę narodu — polską klasę robotniczą, której walka w bratnim sojuszu z chłopami umocniła w Polsce władzę ludową i która prowadziła — i prowadzi — od siedmiu lat nasz kraj po drodze odbudowy, po drodze wszechstronnego rozwoju, po drodze szybkiego uprzemysłowienia i nadrobienia wiekowych opóźnień i zafanania.

W szczególności pozdrawiam wszystkich bohaterów pracy socjalistycznej, przodowników pracy i racjonalizatorów, torujących drogę wszystkim pracującym do szerszego budownictwa zrebów Polski silnej, Polski uprzemysłowanej.

Pozdrawiam szerokie rzesze pracujących chłopów, którzy ramie w ramie z klasą robotniczą przyczyniają się do wzrostu dobrobytu naszej Ojczyzny.

Pozdrawiam szerokie rzesze inteligencji polskiej, inżynierów i techników, nauczycieli i naukowców, pracowników sztuki, którzy dzielnie dotrzymując kroku klasie robotniczej, pomnażają nasze osiągnięcia.

Wszyscy, cały naród, z dumą i miłością patrzy w dniu Święta Odrodzenia Polski na tych, którzy są jego przyszłością — na polską młodzież.

Tak, jak myśl o młodym pokoleniu i o walce o jego szczęście i przyszłość dodaje sił i energii w pracy nam wszystkim, tak samo porywające osiągnięcia i zwycięstwa Polski Ludowej zapalają naszą młodzież coraz mocniejszym ogniem entuzjazmu w pracy nad realizacją naszych zadań.

Naród nasz w siódmą rocznicę odrodzenia Polski, naród, który tyle zapalał i wysiłku i swojej niespożytej żywotności wkłada w dzieło budowy szczęśliwej przyszłości, ze szczególną radością i dumą wita defilującą dziś na ulicach Warszawy, okrytą chwałą zwycięskich zmagani z hitlerowskim najeźdźcą, zespolone w nierozerwalnym braterstwie broni z Armią Radziecką — Odrodzone Wojsko Polskie.

Wszystkim żołnierzom, oficerom i generałom Wojska Polskiego przesyłamy dziś gorące pozdrowienia i życzenia, aby pod dowództwem wlewnego syna Warszawy, bohatera Stalingradu, Marszałka Polski Rokossowskiego, rozwijając dalej swoje wykształcenie bojowe i obywatelskie, stanowiły mocne ognio sił, stojących na straży pokoju i bezpieczeństwa naszej Ojczyzny i wszystkich narodów młujących pokój.

Wspaniałym wyrazem zawartości obozu pokoju i postępu, wspaniałym wyrazem międzynarodowej solidarności, jest obec-

Cena 15 gr

W bratnim sojuszu ze Związkiem Radzieckim naród polski kroczy ku wspaniałej przyszłości

Przemówienie wicepremiera rządu ZSRR W. M. Mołotowa

Towarzysze!

W imieniu rządu radzieckiego i Komitetu Centralnego Wszechzwiązkowej Komunistycznej Partii (bolszewików), w imieniu narodu radzieckiego, radzieckich sił zbrojnych i osobiście towarzysza Stalina, delegacja radziecka wita bratersko i pozdrawia serdecznie Was i cały naród polski z okazji Święta 7 rocznicy odrodzenia Polski (długotrwałe, burzliwe owacje. Wszyscy wstają. Długo nie milkną okrzyki na cześć towarzysza Stalina).

Siedem lat temu rozpoczęła się nowa historia narodu polskiego, rozpoczęło się prawdziwe narodowe i społeczne odrodzenie Polski. Początek tej nowej historii państwa polskiego wiąże się z dniem, kiedy utworzony został Polski Komitet Wyzwolenia Narodowego.

Większą część terytorium państwa polskiego zajmowały jeszcze hordy hitlerowskie, lały się jeszcze strumienie krwi narodu Związku Radzieckiego i Polski na frontach walki z najeźdźcami, dym pożarów unosił się jeszcze nad miastami i wsiami, porzucanymi przez cofające się wojska agresora, gdy pod potężnym naciskiem Armii Radzieckiej, z którą ramie przy ramieniu szły naprzód zbrojne oddziały nowej Armii Polskiej, rozpoczęło się wyzwolenie Polski spod okupacji faszystowskiej. Utworzenie w owej chwili Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego jaskrawym światłem oświeciło drogę narodu polskiego do wolności, niepodległości narodowej, odrodzenia społecznego.

Polska wkroczyła zdecydowanie na drogę socjalistycznego budownictwa

Siedem lat temu polska klasa robotnicza, ze swą partią robotniczą na czele, przekształciła się w kierowniczą siłę narodu polskiego. Z klasy ujarzmionej, wyzyskiwanej jaką była w starej burżuazyjno-obszarniczej Polsce, polska klasa robotnicza przekształciła się w twórcę nowego, ludowo-demokratycznego państwa. Połączywszy się z przedstawicielami pracujących chłopów i demokratycznej inteligencji, polska klasa robotnicza zespoliła najlepsze siły narodu polskiego i rozpoczęła budowę nowego, prawdziwie demokratycznego państwa.

Obecnie widzą wszyscy, że Polska Partia Robotnicza, dziś Polska Zjednoczona Partia Robotnicza, która zespoliła w szeregiach bojowych na czele ze swym wybitnym kierownikiem — towarzyszem Bierutem (burzliwe, długotrwałe oklaski, wszyscy wstają) najlepsze siły polskiej klasy robotniczej, narodu polskiego, obrała słuszną drogę do odrodzenia swej Ojczyzny. Jak wiadomo, głównym zagadnieniem, wobec którego stanęła nowa władza, było zagadnienie ziemi dla chłopów polskich. Odbierając ziemię obszarnikom i przekazując ją chłopom, ludowo-demokratyczny rząd Polski rozwiązał to główne zagadnienie na korzyść ludu, zapewniając w ten sposób dalsze sukcesy nowej władzy. Rząd ten poszedł śmiało na spotkanie odwiecznym pragnieniom chłopstwa i w ten sposób zdobył zaufanie mas chłopskich. Od tej chwili ustrój demokracji ludowej — zaczął się szybko umacniać, uzyskał trwałe poparcie większości narodu. Zrozumiałe jest również, że najlepsi ludzie spośród inteligencji poczęli zdecydowanie stawać po stronie nowej, ludowo-demokratycznej władzy.

Wszystko to wytworzyło warunki szybkiego odrodzenia gospodarczego i politycznego państwa polskiego. Naród polski pomyślnie wywiązał się z wykonania swego pierwszego 3-letniego planu odbudowy gospodarczej. W wyniku tego szybko rozwinęła się produkcja przemysłowa, która już w roku 1949 przekroczyła dwukrotnie poziom przedwojenny, zwiększyła się również powaźnie produkcja rolnicza.

Bezpośrednio po przedterminowym wykonaniu planu 3-letniego, naród polski przystąpił do wykonania uchwalonego przezeń planu 6-letniego. Oto już drugi rok pomyślnie wykonywany jest plan 6-letni. Wykonanie tego planu będzie oznaczało na koniec 6-letki przeszedł 2 i półkrotny wzrost produkcji przemysłowej, wzrost produkcji rolniczej o 50 proc. Tak olbrzymie zadania można było słać jedynie dzięki temu, że władza ludowo-demokratyczna Polskę przeprowadziła rewolucyjną reformę rolną, przekazując ziemię obszarnikom, zrealizowała nacjonalizację wielkiego i średniego przemysłu, transportu i banków zrealizowała monopol handlu zagranicznego. W ten sposób — podcięte zostały korzenie kapitalizmu i systemu eksploatacji ludu. Oznacza to, że Polska wkroczyła zdecydowanie na drogę socjalistycznego budownictwa, na drogę tworzenia fundamentów socjalizmu (oklaski).

Mocnym oparciem Polski jest i będzie sojusz ze Zw. Radzieckim

My, ludzie radzieccy, wiemy dobrze, że wykonanie tak ogromnych zadań obarcza wielką odpowiedzialnością klasę robotniczą, pracującą chłopstwo, przodującą inteligencję, a zwłaszcza siły kierownicze państwa (Ciąg dalszy na str. 4)

Wicepremier rządu radzieckiego W. M. Mołotow zwiedził Warszawę

WARSZAWA (PAP). Wicepremier rządu Związku Radzieckiego Władysław M. Mołotow w godzinach popołudniowych dnia 22 bm. zwiedził Warszawę.

Wicepremier W. M. Mołotow odwiedził Fabrykę Samochodów Osobowych na Żeraniu oraz Fabrykę Urządzeń Radiowych im. Kasprzaka.

Wicepremier W. M. Mołotow zwiedził również szereg osiedli mieszkaniowych, m. in. Muranów, Młórn i Młórnów.

Wicepremier W. M. Mołotowowi towarzyszył wicepremier rządu R. P. Hilary Minc, zaś szczegółowych objaśnień udzielał główny architekt Warszawy Józef Sigall.

Uroczysta akademia w Warszawie

w 7 rocznicę Manifestu PKWN

wspaniałą manifestacją

na rzecz przyjaźni polsko-radzieckiej

WARSZAWA (PR). Na centralnej akademii w Warszawie z okazji Święta Odrodzenia Polski zebrani członkowie Rady Państwa, Rządu, Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, Wojska Polskiego, przedstawiciele organizacji społecznych i zagraniczni goście zgotowali serdeczną owację Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej Bolesławowi Bierutowi. W akademii wzięła

również udział przybyła do Warszawy delegacja rządu Związku Radzieckiego, z wiceprzewodniczącym Rady Ministrów Związku Radzieckiego Wiczesławem Mołotowem oraz marszałkiem Związku Radzieckiego Żukowem na czele.

Sala Teatru Polskiego w Warszawie stała się widowiskiem wspaniałej owacji na cześć wicepremiera Mołotowa, marszałka Żukowa, na

rzecz przyjaźni polsko-radzieckiej.

Akademii zajął premier Józef Cyrankiewicz. Prezydent RP Bolesław Bierut podsumował w swoim przemówieniu dorobek narodu polskiego w ciągu 7 lat niepodległości we wszystkich dziedzinach życia. Rozbrzmiewały gorące oklaski, gdy Prezydent zwrócił się do delegacji radzieckiej, aby przekazała narodom Związku Radzieckiego i KC

Wszelchwiązkowej Komunistycznej Partii (bolszewików) wyrazy podziękowania za wszechstronną, bezinteresowną pomoc, okazywaną narodowi polskiemu.

Przemówienie wicepremiera Mołotowa przerywane było co chwilę okrzykami: „cześć wielkiego przywódcy światowego obrotu pokoju Józefa Stalina. Z kolei przemawiał marszałek Związku Radzieckiego Żukow, wicepremier Niemieckiej Republiki Demokratycznej Ulbricht, minister handlu zagranicznego Czechosłowacji Gregor, oraz przedstawiciele bawiących w Warszawie delegacji rządowych Rumunii, Albanii, Węgier, Mongolskiej Republiki Ludowej.

Akademii zakończyła bogata część artystyczna.

Wystawa o życiu i walce Feliksa Dzierżyńskiego

WARSZAWA (PAP). W b. pałacu Radziwiłłów w Warszawie otwarta została w dniu 21 lipca br. wielka wystawa, poświęcona życiu i walce Feliksa Dzierżyńskiego. Na uroczystość przybyli członkowie Biura Politycznego KC PZPR, członkowie Komitetu Centralnego PZPR, przedstawiciele najwyższych władz stronnictw politycznych, organizacji zawodowych i społecznych.

Otwarcia wystawy dokonał członek Biura Politycznego KC PZPR Roman Zambrowski, witając gorąco przedstawicieli bratnich partii z delegacją WKP(b) na czele oraz członków rodziny Feliksa Dzierżyńskiego.

W Gnieźnie ruszyła największa w Polsce garbarnia

Ruszył nowy kolos spośród wznoszonych w naszym kraju gigantów przemysłowych. W ub. sobotę oddana została w Gnieźnie do użytku największa i najnowocześniejsza w Polsce garbarnia. Na uroczystość otwarcia tej potężnej placówki przemysłowej przybyli: minister przemysłu lekkiego — Stawiski, generalny dyrektor Ministerstwa Przemysłu Lekkiego — Toruńczyk, przedstawiciele Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, Wojewódzkiej Rady Narodowej, organizacji społecznych i zawodowych.

Wstępem do uroczystości było przekazanie obiektu dyrektorowi garbarni. Aktu tego dokonał przewodnik pracy Kukulski, zatrudniony w przedsiębiorstwie, które wykonywało roboty budowlane. Podziękował on wszystkim pracownikom, którzy przyczynili się do przedterminowego oddania zakładu do użytku. Odpowiedział mu przewodnik pracy w garbarni stwierdzając, że dzieło uruchomienia placówki jest dla robotników gnieźnieńskich największym świętem, tym bardziej, że czują się oni właścicielami zakładu.

Szczególnie uroczysty moment nastąpił w chwili, gdy mistrz działu warsztatów mokrzych zameldował Ministrowi gotowość do rozpoczęcia produkcji. Na znak dany przez

Wojsko Polskie czujnie i wiernie stoi na straży pokojowej pracy naszego narodu

Rozkaz Ministra Obrony Narodowej Marszałka Polski Konstantego Rokossowskiego

Rozkaz nr 42/MON

Naród polski obchodził 22 lipca 1951 r. siódmą rocznicę wyzwolenia naszej Ojczyzny przez bohaterką Armię Radziecką i walczące u jej boku Wojsko Polskie. Dzień ten witały masy pracujące Polski Ludowej jeszcze mocniejszym zwarem swych szeregów w narodowym froncie walki o pokój i plan 6-letni, nowymi twórczymi, patriotycznymi wysiłkami i wspaniałymi osiągnięciami w dziedzinie budownictwa socjalistycznego. Taką odpowiedź daje nasz naród na zbrodnicze zakusy imperialistów amerykańskich, którzy odbudowują neohitlerowski wehrmacht, szczują przeciw Polsce Ludowej i ZSRR i dążą do rozpętania nowej wojny światowej.

Wojsko Polskie wita Święto Wyzwolenia spotęgowaniem walki o zwiększenie gotowości bojowej swych szeregów, wita nowymi sukcesami w wyszkoleniu liniowym i politycznym.

Wojsko Polskie czujnie i wiernie stoi na straży pokojowej pracy naszego narodu.

22 lipca Wojsko Polskie jeszcze raz zamyka festiwal swą miłość do Polski, wierność przysiędze wojskowej, przywiązanie do zaszczytnej służby wojskowej, niezłomne braterstwo broni z potężną Armią Radziecką, gotowość obrony pokoju i niepodległości naszej Ojczyzny.

W dniu Święta Wyzwolenia pozdrawiam generałów, admirałów, oficerów, podoficerów, szeregowych i marynarzy, żołnierzy i oficerów Wojska Polskiego i życzę im nowych sukcesów w ofiarnej i zaszczytnej służbie wojskowej.

Dla uczczenia 7 rocznicy Wyzwolenia Polski rozkazuję: w bohaterstwie stolicy naszej Ojczyzny — Warszawie oddać 24 salwy armatnie.

Niech żyje Polska Ludowa, niezłomne ogniwo wielkiego światowego frontu obrony pokoju i postępu.

Niech żyje najwyższy zwierzchnik sił zbrojnych R. P. Prezydent Bolesław Bierut.

(—) Minister Obrony Narodowej
KONSTANTY ROKOSSOWSKI
Marszałek Polski

Nowy przejaw troski państwa o wszechstronny rozwój kultury narodowej w Polsce Ludowej

Nagrody państwowe za osiągnięcia w dziedzinie nauki, postępu technicznego i sztuki za rok 1951

WARSZAWA (PAP). Prezydium Rządu na posiedzeniu w dniu 18 lipca 1951 roku na wniosek Komitetu Nagród Państwowych, dając wyraz szczególnej opieki Państwa nad rozwojem nauki, postępu technicznego i sztuki, w trosce o wszechstronny rozwój kultury narodowej w Polsce Ludowej — postanowiło przyznać nagrody za osiągnięcia w dziedzinie nauki, postępu technicznego i sztuki za rok 1951 jak następuje:

W dziale literatury i sztuki

NAGRODY I STOPNIA

LEOPOLD STAFF — za całokształt twórczości poetyckiej.
JULIAN TUWIM — za twórczość poetycką i przekładową.
WOJCIECH BRZDZIŃSKI — za całokształt działalności artystycznej, ze szczególnym uwzględnieniem pracy scenicznej w Polsce Ludowej.

GRZEGORZ FITELEBERG — za całokształt działalności artystycznej i popularyzację muzyki polskiej w kraju i zagranicą.
JAN KOSZCZYC — WITKIEWICZ — architekt — za całokształt pracy w dziedzinie konserwacji zabytków i projekt architektury gmachu S. G. P. i S.

Nagroda zespołowa

TADEUSZ SZELIGOWSKI — za operę pt. „Bunt żaków”.
ROMAN BRANDSTAETTER — za libretto do tejże opery.

Nagroda zespołowa

Państwowy Zespół Pieśni i Tańca „Mazowsze” pod kierownictwem TADEUSZA SYGIETYSKIEGO, a mianowicie: TADEUSZ SYGIE, TYŃSKI, EUGENIUSZ PAPLIŃSKI, MIRA ZIMINSKA oraz zespół artystyczny — za wybitne osiągnięcia twórcze w dziedzinie polskiego tańca ludowego i polskiej pieśni ludowej.

NAGRODY II STOPNIA

WALERIAN BIERDIAJEW — za nowe opracowanie i wybitną reali-

zację opery „Halka” Moniuszki oraz za wystawienie opery „Borys Godunow” Mussergskiego w Państwowej Operze im. St. Moniuszki w Poznaniu.

JERZY BROSKIEWICZ — za powieść o Chopinie pt. „Kształt miłości”.

ALFON KARNY — za portret gen. Świerczewskiego — Waltera oraz za osiągnięcia w rzeźbie portretowej.

ALEKSANDER KOBZDEJ — za obraz „Dzierżyński w drodze na zesłanie”.

PROF. INŻ. ARCH. ZDZISŁAW MACZEŃSKI — za całokształt działalności.

GUSTAW MORCINEK — za powieść pt. „Pokład Joanny”.

ADRIAN PANUFNIK — za „Symfonię Pokoju”.

HALINA RUDNICKA — za powieść dla młodzieży pt. „Uczniowie Spartakusa”.

STANISŁAW SZPINALSKI — za wybitne osiągnięcia pianistyczne i za propagandę muzyki polskiej oraz pianistyki polskiej w kraju i zagranicą.

WACŁAW WĄSKOWSKI — za drzeworyty do książki Fuzkina „Dubrowski” i „Córka kapłana”.

EDMUND WIERCIŃSKI — za pracę reżyserską w Państwowych Teatrach Dramatycznych we Wrocławiu.

Nagroda zespołowa

Zespół Państwowego Teatru Kameralnego w Warszawie, za wystawienie sztuki Stefana Żeromskiego pt. „Grzech”, a mianowicie:

Uroczysta sesja Wojewódzkiej i Miejskiej Rady Narodowej w Poznaniu dla uczczenia Święta Odrodzenia

W auli Uniwersytetu Poznańskiego odbyła się w sobotę uroczysta sesja Wojewódzkiej i Miejskiej Rady Narodowej. W sesji wzięli licznie udział przedstawiciele Partii, Wojska Polskiego i Armii Radzieckiej, związków zawodowych i organizacji społecznych. Sesja — zwołanej dla uczczenia Święta Odrodzenia przewodniczył poseł Grajek. Referat o życiu i zasługach Feliksa Dzierżyńskiego wygłosił przewodniczący Prezydium poznańskiej M. R. N. — Frąckowiak. Bilans osiągnięć województwa poznańskiego za ostatnie lata oraz perspektywy rozwoju w planie 6-letnim przedstawił przewodniczący Woj. Rady Narodowej — Migoń.

W czasie sesji przewodniczący Prezydium M. R. N. odznaczył w imieniu Prezydenta R. P. — Bolesława Bierut

obywateli złotymi, srebrnymi i brązowymi Grzami Zaslugi.

Ponadto gromadzi Rudnicę, pow. Wągrowiec otrzymała sztandar przechodni, przyznany przez Woj. Komitet Obrony Pokoju, w uznaniu zasług mieszkańców gromady przy realizowaniu zadań produkcyjnych i politycznych.

Wśród wielkiego entuzjazmu uchwalono tekst listu do Prezydenta R. P. — Bolesława Bierut, w którym mieszkańcy Wielkopolski postanawiają jeszcze lepiej pracować dla dobra Ludowej Ojczyzny.

Delegacje zakładów pracy wraz z przedstawicielami Rad Narodowych udały się w manifestacyjnym pochodzie na Cmentarz Bohaterów, gdzie złożono wieńce na grobach poległych żołnierzy radzieckich i polskich. (wm)

BOGDAN KORZENIEWSKI — za inscenizację i reżyserię.
ALEKSANDER ZELWEROWICZ — za rolę Jaskrowicza.
ZOFIA MALYNICZ — za rolę Parmen.
LEOKADIA PANCEWICZ — za rolę Ogródzkiej.
WŁADYSŁAW SHEYBAL — za rolę Bukowicza.
HALINA MIKOŁAJSKA — za rolę Anny.

Nagroda zespołowa

Zespół Państwowego Teatru Polskiego w Warszawie za wystawienie sztuki Gribojedowa pt. „Mądremu biada”, a mianowicie:

BRONISŁAW DĄBROWSKI — za inscenizację i reżyserię.

OTTO AXER — za scenografię.

JAN KRECHMAR — za rolę Czackiego.

JAN KURNAKOWICZ — za rolę Famasowa.

Nagroda zespołowa

Adam Tarn — za sztukę pt. „Zwykła sprawa”, graną w Państwowym Teatrze Współczesnym w Warszawie.

ERWIN AXER — za inscenizację i reżyserię tejże sztuki.

Nagroda zespołowa

Zespół Państwowego Teatru Nowego w Łodzi, a mianowicie:

KAZIMIERZ DEJMEK — za opracowanie, inscenizację i reżyserię „Poematu pedagogicznego” Makarenki.

JANUSZ WARMINSKI — za sztukę pt. „Zwycięstwo”, jej inscenizację i reżyserię.

Nagroda zespołowa

Zespół realizatorski filmu pt. „Warszawska premiera”, a mianowicie:

KAZIMIERZ SIKORSKI — kierownik muzyczny.

JAN RYBKOWSKI — scenarzysta, realizator.

JAN KOEHER — za rolę Moniuszki.

STANISŁAW RÓŻEWICZ — scenarzysta i 2 reżyser.

NAGRODY III STOPNIA

TADEUSZ BAIRD — za 1 symfonię.

LESŁAW BARTELSKI — za powieść pt. „Ludzie z rzeki”.

JANINA BRONIEWSKA — za powieść dla młodzieży pt. „Ogniw”.

ANNA KOWALSKA — za powieść pt. „Wielka próba”.

RYSZARD MATUSZEWSKI — za książkę pt. „Literatura na przełomie”.

ADAM SMOLANA — za rzeźbę „Raymonde Dien”.

KONSTANTY SOPOCKO — za cykl rysunków z życia Dzierżyńskiego.

ALEKSANDER SCIBOR-RYLSKI — za powieść pt. „Węgiel”.

Nagroda zespołowa

PROF. INŻ. JAN BOROWSKI; INŻ. ARCH. ZBIGNIEW ŻULAWSKI;

INŻ. ARCH. WITOLD DOLIŃSKI — za plany i udział w realizacji twórczej rekonstrukcji starego Gdańska.

Nagroda zespołowa

PROF. DR INŻ. ARCH. STEFAN SIENICKI;

INŻ. STEFAN KOZIŃSKI — za naukowe opracowanie wnętrza szkół, obiektów przemysłowych i wnętrz sklepowych.

Nagroda zespołowa

INŻ. ARCH. EUGENIUSZ WIERZBIŃSKI;

INŻ. ARCH. JERZY MOKRZYŃSKI;

INŻ. ARCH. WACŁAW KEYSZEWSKI — za projekt gmachu KC PZPR.

Przemówienie Prezydenta RP Bolesława Bieruta

(Dokończenie ze str. 1)

Ze społeczeństwa, w którym panowali ob-
szarnicy i kapitaliści, z którego wysysali krew
i wszystkie siły żywotne niezliczone pijawki
kapitału międzynarodowego,
w których chłop nie miał ziemi, robotnik nie
miał pracy, a inteligent pracujący nie znajd-
wał możliwości wykorzystania swych kwalifi-
kacji,

w którym niszczyły się i talenty twórcze na-
szego narodu,

w którym ramami życia społecznego była
przemoc, a nakazem pałka policyjna i faszyzm,

ze społeczeństwa zepchniętego w przepaść
klęski wrzesniowej — naród polski wydzwignął
się, wyrósł i zmienił w ciągu minionych sied-
miu lat, pomnażając nieporównanie swe siły i
zabezpieczając najpomyślniejsze warunki dal-
szego rozwoju.

Jesteśmy dziś społeczeństwem, w którym każ-
dy dzień życia stanowi przybytek sił material-
nych i twórczych. Jesteśmy narodem wolnym,
który podlega tylko sam sobie i własnym sta-
nowionym przez siebie prawom i dążeniom.

I dziś z uczuciem zadowolenia i dumy z na-
szego narodu patrzymy na wyniki osiągnięte w
ciągu siedmiu lat twardej pracy i ofiarnych
wysiłków najszerzych polskich mas ludowych
(oklaski).

W rezultacie tych wysiłków Polska stała się
zwartym, mocnym Państwem Ludowym. W re-
zultacie tych wysiłków władza przeszła nie-
podzielnie w ręce mas ludowych. Przepędzi-
my obszarników i kapitalistów, wyrwawszy
Polskę spod władzy rodzimego i zagranicznego
kapitału, masy ludowe rozwinęły olbrzymią ak-
tywność, wykazały nieprzebraną moc i siłę i
dokonały dzieła odbudowy i rozwoju kraju w
temple i na skalę nieznaną nigdy dotąd w dzie-
jach naszego narodu.

Zgodnie z wolą narodu, zgodnie z dążeniami
wielu pokoleń polskich rewolucjonistów, któ-
rych tytuł padło w walce z przemocą obcych
zaborców i rodzimą reakcją, w oparciu o przy-
kład i pomoc Związku Radzieckiego, Polska
weszła w sposób trwały na drogę budownictwa
socjalistycznego (niemilknąca owacja na cześć
przyjaźni polsko-radzieckiej).

Wypełniwszy zwycięsko i przedterminowo
trzyletni plan odbudowy kraju i realizując z
powodzeniem 6-letni plan odbudowy podstaw
socializmu nie tylko odbudowaliśmy nasz prze-
mysł, ale zrobiliśmy wielki krok naprzód na
drodę do socjalistycznego uprzemysłowienia
kraju.

Wartość produkcji przemysłowej na głowę
ludności stanowi dziś 364 procent w stosunku
do wartości produkcji przemysłowej na głowę
ludności w okresie przedwojennym. Oznacza to,
że ponad trzy i półkrotnie powiększyliśmy na-
szą moc przemysłową. Rozwijając i przebudow-
ując nasz przemysł, podnieśliśmy znacznie
poziom techniczny naszej produkcji i stworzy-
liśmy szereg nowych gałęzi przemysłu, niezna-
nych w Polsce przedwojennej. Nie mieliśmy
przed wojną w Polsce produkcji ciężkich i spe-
cjalnych obrabiarek, a dziś ją mamy. Nie mie-
liśmy przed wojną produkcji traktorów i samo-
chodów ciężarowych, nie mieliśmy produkcji
statków morskich, a dziś ją mamy. Nie mie-
liśmy przed wojną rozwiniętej produkcji urzą-
dzeń przemysłowych dla przemysłu hutniczego,
węglowego, chemicznego, papierniczego itd.,
a dziś ją mamy. Nie mieliśmy przed wojną pro-
dukcji syntetycznej, a dziś ją mamy. Nie mie-
liśmy przed wojną produkcji nowoczesnego
włókna sztucznego, a dziś ją mamy.

Jednocześnie szybko rozwinęło się rolnictwo
polskie. Korzystając z wszechstronnej pomocy
państwa, ze wzmoczonego zaopatrzenia w nawo-
zy sztuczne i maszyny rolnicze, chłop pracują-
cy, po przepędzeniu obszarników, potrafił pod-
nieść swe gospodarstwa z ruin powojennej,
zarość miliony hektarów odłogów, rozwinąć
produkcję roślinną i hodowlę. Rozwinęły się
Państwowe Gospodarstwa Rolne. Powstały
pierwsze spółdzielnie produkcyjne. Produkcja
rolnicza w przeliczeniu na jednego mieszkańca
znacznie przekroczyła poziom przedwojenny i
stanowi dziś 142 procent w stosunku do przed-
wojennego okresu.

Poprawiła się w wysokim stopniu stopa ma-
terialna ludności pracującej. Nie ma już u nas
w Polsce ludzi głodnych i obdartych, nie ma
już u nas ludzi bezdomnych i bezrobotnych.
Nad nikim w Polsce nie ciąży widmo nędzy
i bezrobocia, widmo głodu i bezdomności. Nie-
mał całkowicie został zlikwidowany analfabe-
tyzm, rozwinęło się i rozkwitło szkolnictwo po-
wszechnie i zawodowe, średnie i wyższe.

Prawo do pracy, do wypoczynku, do opieki
lekarskiej, do nauki — z dziedziny marzeń
przeszło do dziedziny faktów i dziś korzystają
z tych podstawowych praw najszerze masy pra-
cujące naszego kraju.

Olbrzymia aktywność całego narodu w walce o plan 6-letni

Takie rezultaty pracy naszego narodu, który
wszedł na drogę budownictwa socjalistycznego,
możemy i powinniśmy dziś w siódmą rocznicę
wyzwolenia Polski spod okupacji hitlerowskiej
podkreślić z dumą i zadowoleniem.

W całym naszym kraju rwe twórcza praca.
Milion ludzi pośrednio lub bezpośrednio pra-
cuje w Polsce przy nowym budownictwie, dla
przemysłu, dla rolnictwa, dla komunikacji, przy
budownictwie urządzeń kulturalnych i socjal-
nych.

W Polsce Ludowej wydajemy dziś na głowę
mieszkańca na nowe budownictwo niemal pię-
ciokrotnie więcej niż przed wojną, nawet w
najlepszych latach tak zwanej koniunktury go-
spodarczej.

Jesteśmy dopiero w drugim roku wielkiego
planu 6-letniego, czeka nas jeszcze wielka pra-
ca i wielki wysiłek i niejedna jeszcze trudność
do przełamania. Ale otwierają się przed nami
widoczne już dla każdego wielkie i radosne
perspektywy mocnej, wysoko uprzemysłowio-

nej, kulturalnej bogatej i szczęśliwej Polski.
Otwierają się przed nami perspektywy szczęśli-
wego, kulturalnego, pełnego, wszechstronnego
życia naszego narodu. Każdy miesiąc naszej
pracy nadrabia lata uprzedniego wiekowego za-
ofofanii i zaniedbania.

Każdy rok naszej pracy nadrabia dziesięcio-
lecia.

Rozumie to każdy Polak i stąd ta olbrzymia
aktywność całego narodu, robotników, chło-
pów i inteligencji w walce o plan 6-letni.

W miarę postępu budownictwa socjalistycz-
nego w naszym kraju — naród nasz coraz wy-
raźniej kształtuje się jako naród socjalistycz-
ny. Coraz bardziej umacnia się narodowy front
walki o pokój i plan 6-letni. Wykuwa się w
walce z trudnościami i rośnie patriotyczna jed-
ność naszego narodu wokół podstawowych ha-
seł frontu narodowego. Czyż nie jest tego do-
wodem twórcza i ofiarna praca robotników,
chłopów i inteligencji pracującej na wszyst-
kich odcinkach wielkiego pokojowego budow-
nictwa? Czyż nie jest tego dowodem to jed-
nomysłne poparcie, którego udzielił naród pol-
ski apelowi sztokholmskiemu i wezwaniu do za-
warcia paktu pokoju między pięcioma mocar-
stwami? Czyż nie jest tego dowodem to po-
wszechnie i pełne poparcie, które zostało udzie-
lone przez cały naród polski Pożyczce Naro-
dowej rozpisanej przez Rząd Rzeczypospolitej
dla rozwoju sił Polski?

Naród polski jest dziś na tyle zwarty, jed-
nolity, przeniknięty jedną wielką ideą, jakim
nigdy nie był w poprzednich swych dziejach.

Idea ta jest budowa społeczeństwa bezkla-
sowego, wolnego od wyzysku, od przemocy,
od głodu i bezrobocia, od przywilejów mag-
nacko-kapitalistycznych i nędzy chłopsko-ro-
botniczej.

Idea ta jest budowa Polski silnej, niepod-
ległej, walczącej o trwały pokój i szacunek
wzajemny wolnych narodów, o ich pogłębia-
jącą się wciąż przyjaźń.

Wzajemny szacunek i braterstwo łączą naród polski z narodami potężnego Kraju Rad

Zywym, wymownym i wspaniałym przykła-
dem urzeczywistniania tej idei jest między in-
nymi i nasze dzisiejsze święto narodowe. Na-
ród polski gości dziś u siebie delegację wszy-
stkich sąsiadujących z Polską krajów i naro-
dów, co było nie do pomyślenia w warunkach
dawnych, przedwojennych stosunków społecz-
nych. Warto przecież przypomnieć, że Polska
sanacyjna znajdowała się stale w nieprzyjaz-
nych stosunkach ze wszystkimi sąsiednimi
państwami, a jedyną próbą „przyjaźni” rządów
piłsudczyńskich z hitlerowskimi agresorami skoń-
czyła się, bo musiała się skończyć dla narodu
polskiego katastrofą. Dziś Polska Ludowa —
wierna idei przyjaźni międzynarodowej, gości
w dniu swego święta narodowego delegację,
reprezentującą twórcze i postępowe siły świa-
ta — w tej liczbie również siły postępowe sze-
regu krajów kapitalistycznych. Łączy nas bo-
wiem wspólna i wielka idea oraz niezłomna
wola walki o pokój, o postęp, o braterstwo,
o szczęśliwą i twórczą przyszłość całego spo-
łeczeństwa ludzkiego (oklaski).

O urzeczywistnienie tej najwspanialszej idei
ogólnoludzkiej walczyli od wieków najwięksi
i najofiarniejsi bojownicy ludzkości.

O urzeczywistnienie tej idei braterstwa mię-
dzynarodowego walczyli Marks i Engels, Len-
in i Stalin, walczyli o nią najwięksi rewolu-
cjonści polscy: Adam Mickiewicz i Jarosław
Dąbrowski, Ludwik Waryński i Róża Luksem-
burg, Julian Marchlewski i Feliks Dzierżyński.

Wielkim i jasnym symbolem niezłomnej po-
tęgi i zwycięstwa tej wielkiej idei międzyna-
rodowego braterstwa jest Józef Stalin, genial-
ny i nieugięty Choraży Pokoju. Osobisty
współudział w naszym świecie najbliższego
Jego współpracownika i przyjaciela, jednego
z czołowych kierowników Rządu ZSRR, nasze-
go wielkiego przyjaciela — tow. Władysława
Mołotowa — jak również współuczestnictwo
w składzie delegacji radzieckiej jednego z do-
wódców zwycięskiej Armii Radzieckiej Mar-
szałka Zukowa — są najwymowniejszym wy-
razem gorącej przyjaźni oraz niewzruszonego
wzajemnego szacunku i braterstwa, które łą-
czy dziś naród polski z narodami potężnego
kraju radzieckiego. Zasady tej przyjaźni i bra-
terstwa zostały wyrażone i udokumentowane w
historycznym układzie o przyjaźni, pomocy
wzajemnej i współpracy powojennej polsko-
radzieckiej, zawartym 21 kwietnia 1945 r. w
Moskwie i osobiście podpisanym przez towa-
rzystwa Stalina. Ta pogłębiająca się przyjaźń
z narodami ZSRR, z krajami demokracji ludo-
wej, z Niemiecką Republiką Demokratyczną
i z siłami walczącymi o pokój i postęp świata
— jest potężnym i niezawodnym źródłem pa-
tryotycznej dumy i siły naszego narodu, jest
gwarancją naszej wolności i niepodległości,
krynicą naszej wiary w nieuchronne zwycię-
stwo naszych dążeń i wysiłków, wiary w zwy-
cięstwo pokoju, prawdy i sprawiedliwości, w
zwycięstwo socjalizmu (długotrwała owacja,
zebrani skandują „Sta-lin, Bie-rut”).

Patriotyczna jedność naszego narodu wykuwa się w walce klasowej

Patriotyczna jedność naszego narodu wyku-
wa się w walce z resztkami rozbitych klas ka-
pitalistycznych i agentami obcego imperializ-
mu. Wiemy, że czeka nas jeszcze niejedna bit-
wa klasowa z kapitalistycznymi elementami w
mieście i na wsi.

Naród polski złamał wszelkie próby zawró-
cenia go z drogi socjalistycznego budownictwa
i wieczystej przyjaźni ze Związkiem Radziec-
kim. Naród polski złamał wszelkie próby przy-
wrócenia władzy kapitalistom i obszarnikom
i zamienienia Polski z powrotem w zacofany,
uwsteczny, półkolonialny kraj, poddany
jarzmu obcych imperialistów. Naród polski od-
rzucił precz zdrajców ojczyzny, agentów ob-
cego kapitału, sprzedawczyków i obcych ju-
geltników, mikołajczyków i wuerenowców, en-
deków i piłsudczyków. Wiemy, że obcy impe-
rializm i wrogie siły rozbitych klas kapitali-
stycznych w Polsce nie poniechały zamiarów
szkodzenia nam w wielkim dziele budownictwa
narodowego. Wiemy, że te wrogie siły usiłują
uprawiać u nas sabotaż i dywersję. Wiemy,
że imperialiści nie szczędzą dolarów, aby roz-
budować sieć wyuzdanej i oszukańczej propa-
gandy radiowej obsługiwanej przez płatnych
agentów werbowanych wśród emigracji reak-
cyjnej. Wiemy, że z tych szczekaczek radio-
wych płynie brudna i mętna fala oszczerstw,
kłamstw, fałszerstw, ale wiemy też, że wszyst-
kie te wysiłki skazane są na niepowodzenie.
Tylko analfabeci polityczni mogą przypusz-
czać, że potrafią coś zdziałać swoimi podłymi
oszczerstwami i kłamstwami wśród narodów,
które poznały radość twórczej pracy i zrzu-
ciły jarzmo kapitalistów i obszarników (okla-
ski).

Nie ulega wątpliwości, że jedność patrio-
tyczna polskiego narodu będzie coraz bardziej
wzmocniała się i krzepła. Nie ulega wątpli-
wości, że czynność wobec prób sabotażu i dy-
wersji będzie stale wzrastała, a karząca
dłoń ludowej sprawiedliwości coraz cel-
niej będzie dosięgać tych, którzy by usiłowali
przeszkadzać naszemu wielkiemu pokojowemu
budownictwu.

Walka o pokój jest dla nas sprawą podstawową

Obchodzimy święto wyzwolenia naszego kra-
ju w okresie kiedy amerykańscy imperialiści
i ich satelici w sposób coraz bardziej cyniczny
usiłują rozpętać nową pożogę wojenną.

Usiłują oni odbudować hitlerowski milita-
ryzm w Niemczech Zachodnich przy poparciu
wszystkich sił reakcji na świecie, w tej licz-
bie Watykanu.

Amerykańscy imperialiści do spółki z nie-
mieckimi neohitlerowcami, adenauerami i
schumacherami, przy poparciu sił reakcji na
świecie, w tej liczbie Watykanu, rozpętują na-
gonkę rewizjonistyczną przeciwko naszym Zie-
mion Zachodnim, tym ziemiom, które załudni-
liśmy i odbudowaliśmy i które na zawsze sta-
nowią granicę pokoju i nieodłączną część na-
szego państwa.

Amerykańscy imperialiści i ich satelici, roz-
budowują sieć baz wojennych wymierzonych
przeciwko Związkowi Radzieckiemu i krajom
demokracji ludowej.

Amerykańscy imperialiści i ich satelici roz-
pętują wojnę na Dalekim Wschodzie, niszczą
bestialsko piękny kraj bohaterów narodu
koreańskiego, usiłują zakłócić rozwój wyzwo-
lonego wielkiego narodu chińskiego, odma-
wiają pokojowego uregulowania spornych pro-
blemów, przedyskutowania ich na bazie rów-
ności i sprawiedliwości i zawarcia paktu po-
koju między pięcioma mocarstwami.

Naród polski z oburzeniem i gniewem pa-
trzy na te knowania wojenne.

Tak jak Związek Radziecki i wszystkie kra-
je demokracji ludowej pochłonęli jesteśmy
wielkim pokojowym budownictwem, tak jak
Związek Radziecki i wszystkie kraje demo-

kracji ludowej nie chcemy się wtrącać w spra-
wy innych państw i wierzymy w możliwość po-
kojowego współzycia i szerokiej współpracy
między narodami, nie bacząc na różnicę syste-
mów socjalno-politycznych. Dawaliśmy temu
nierzaz i dajemy ciągły wyraz w naszej kon-
kretnej polityce. Tak jak dla Związku Ra-
dzieckiego i wszystkich krajów demokracji lu-
dowej, walka o pokój jest dla nas sprawą
podstawową. Pamiętamy słowa towarzysza
Stalina, że „pokój będzie zachowany i utrwa-
lony, jeżeli narody ujmą w swe ręce sprawę
zachowania pokoju i będą broniły jej do koń-
ca”.

Naród polski wraz ze wszystkimi siłami po-
stępowymi pod przewodnictwem wielkiego Związku
Radzieckiego ujął w swe ręce sprawę zacho-
wania pokoju. Naród polski wie, że walka o
pokój, to walka o wszechstronny rozwój na-
szego kraju i o jego siłę gospodarczą, kultu-
ralną i obronną. Naród polski nie będzie szcze-
dził wysiłków na tej drodze (długotrwała ow-
wacja, okrzyki na cześć Generalissimusa Sta-
lina i Prezydenta Bieruta).

Prosimy delegację radziecką i tow. Mołot-
owa, aby przekazał narodowi Związku Radziec-
kiego, Wszechzwiązkowej Komunistycznej Par-
tii (bolszewików) i Włodzowi całej postępowej
ludzkości — Wielkiemu Stalinowi wyrazy na-
szego głębokiego przywiązania, miłości i sza-
cunku (długotrwała potężna manifestacja na
cześć tow. Stalina).

Prosimy przekazać głęboką wdzięczność za
wyzwolenie Polski i cześć, którą żywym wo-
bec prochów bohaterów radzieckich, padłych
w walce z hitleryzmem. Prosimy przekazać na-
rodowi Związku Radzieckiego i Wielkiemu Sta-
linowi wyrazy naszej wdzięczności za tę
wszechstronną i bezinteresowną pomoc, którą
okazują nam oni stale w odbudowie i rozwoju
naszego kraju. Prosimy przekazać, że naród
polski widzi w Związku Radzieckim bastion
sił pokoju i postępu na świecie i w walce o po-
kój i postęp pod przewodnictwem Wielkiego Stalina
nie będzie szczędził swych sił (potężna, dłu-
gotrwała owacja, burza oklasków, okrzyki na
cześć Stalina i przyjaźni polsko-radzieckiej).

Prosimy uczestniczącą w naszym święcie de-
legację Czechosłowacji, Rumunii, Węgier, Buł-
garii, Niemiec Demokratycznych, Albanii, Mon-
goli, aby przekazały swoim narodom i rzą-
dom nasze gorące pozdrowienia i wyrazy
wdzięczności za przyjaźń i współpracę (długo
niemilknące oklaski).

Obchodzimy dziś siódmą rocznicę wyzwole-
nia naszego kraju dumny z naszych dotychcza-
sowych osiągnięć, ufni w nasz dalszy rozwój,
pełni poczucia rosnącej siły międzynarodowe-
go obozu pokoju, którego jedno z ogniw sta-
nowimy.

W siódmą rocznicę wyzwolenia Polski wyzwa-
my do jeszcze głębszego wzmocnienia jedno-
ści patriotycznej narodu, do jeszcze ściślejszej
współpracy wszystkich stronnictw bloku demo-
kratycznego z Polską Zjednoczoną Partią Ro-
botniczą na czele, do zwarcia szeregów frontu
narodowego w walce o pokój i plan 6-letni

Ufni w przyszłość pójdziemy naprzód do no-
wych historycznych zwycięstw naszego naro-
du!

Niech żyje i rozkwita nasza Ojczyzna, Pol-
ska Ludowa! (oklaski, okrzyki: „Niech żyje”).

Niech żyje i krzepnie front narodowy w wal-
ce o pokój i plan 6-letni! (oklaski).

Niech żyje i krzepnie międzynarodowy oboz
pokoju i postępu pod przewodnictwem Związku
Radzieckiego!

Niech żyje Wielki Stalin! (długotrwała po-
tężna owacja, zebrani wstają i skandują Sta-
lin, Sta-lin, okrzyki „Niech żyje Wielki Sta-
lin”).

W Warszawie odsłonięto pomnik Feliksa Dzierżyńskiego wielkiego Polaka, największego polskiego rewolucjonisty

WARSZAWA (PAP). Bli-
sko 60 tys. mieszkańców stolicy
zebrało się w dniu 21 lipca br.
na największym placu Warsza-
wy — gdzie został odsłonięty
pomnik Feliksa Dzierżyńskiego.

W godzinach popołudniowych
ulicami miasta szli w kierunku
miejsca uroczystości robotnicy,
inteligencja, kobiety i młodzież,
niosąc sztandary i transparenty,
portrety przywódców mię-
dzynarodowego proletariatu i
polskich mas pracujących.

Plac im. Feliksa Dzierżyń-
skiego, jedno z monumental-
nych założen urbanistycznych
nowej Warszawy, na miejscu
którego jeszcze przed dwoma
miesięcami były gruz i ruiny
— wypełniły po brzegi rzesze
ludzkie.

Do zebranych przemówił czło-
nek Biura Politycznego KC
PZPR wicepremier Aleksander
Zawadzki, który oświadczył
między innymi co następuje:

Towarzysze! W sercu stolicy
Polski Ludowej, na dawnym
Placu Bankowym, z woli pol-
skiej klasy robotniczej i narodu
polskiego — wzniesiony został

pomnik wielkiego Polaka, naj-
większego polskiego rewolucjo-
nisty — Feliksa Dzierżyńskiego.

W tym miejscu za burzują-
co obszarniczych rządów Pol-
ski przedwrzesniowej, rządów
sprawowanych nierzadko w
koalicji z prawicą PPS, odbywa-
ły się bojowe manifestacje re-
wolucyjnego odłamu warszaw-
skiej klasy robotniczej.

Nieprzemijająca wielkość Fe-
liksa Dzierżyńskiego dla nas
polega na tym, że ten płomienny
organizator i trybun rewolu-
cji całym swym bojowym, o-
fiarnym i kryształowo czystym
życiem symbolizował wieczną
żywą, wolnościową i postępo-
wą dążenia mas pracujących
naszego narodu, że całe jego
przebiegające życie stało się wzor-
em i przykładem dla każdego
patrioty — budowniczego Pol-
ski Socjalistycznej.

Dzięki powstaniu potężnego
Związku Radzieckiego, którego
współbudowniczym był Feliks
Dzierżyński oraz dzięki jego
zwycięstwu nad hitleryzmem,
istnieje dziś i w oparciu o po-
moc ZSRR rozwija się ku so-

cializmowi Polska Ludowa —
wolna i niepodległa, równa
wśród równych, w bratniej ro-
dzinie wspierających się nawza-
jem ludów.

Nic i nikt nie zdoła pod-
ważyć granitowych funda-
mentów gmachu Polski Ludo-
wej, o której marzył i o któ-
rą walczył Feliks Dzierżyński.
Nic i nikt nie zdoła podwa-
żyć sojuszu, braterstwa i przy-
jaźni narodu polskiego z na-
rodami Związku Radzieckiego,
braterstwa i przyjaźni, któ-
rych symbolem jest Feliks
Dzierżyński.

Uczmy się więc, towarzysze,
czcić i naśladować Feliksa
Dzierżyńskiego, uczmy się ży-
wować i walczyć, jak żył
pracował i walczył Feliks Dzier-
żyński.

W ten sposób najlepiej
uczmy pamięć o Feliksie
Dzierżyńskim — wielkim
narodu polskiego, wielkim
wodzu mas pracujących naj-
większym polskim rewolucjo-
nście.

Przemówienie wicepremiera rządu ZSRR W. M. MOŁOTOWA

(Dokończenie ze str. 1)

Polskiego i przede wszystkim Polską Zjednoczoną Partię Robotniczą, która stoi na czele dzieła budowy socjalizmu w Rzeczypospolitej Polskiej. Z własnego doświadczenia wiemy, że wróg klasowy w mieście i na wsi, a zwłaszcza kulacy, nieraz jeszcze będzie usiłował przeszkodzić i zahamować marsz narodu polskiego do socjalizmu. Nie powinniśmy ani na chwilę zapominać, że rządy mocarstw imperialistycznych nie zważają się przed niczym, przed żadnymi kłopotami i żadną podłością, by nasłać do naszych krajów jak najwięcej swych najemnych agentów, nie żałując pieniędzy na nasyłanie szpiegów, dywersantów, prowokatorów. Ale wiemy również, że polscy robotnicy i chłopie przebyli już spory szmat na drodze budownictwa ludowo-demokratycznego państwa i nagromadzili tak poważne doświadczenia praktyczne, że wywiążą się pomyślnie z postawionych zadań i mogą pewnie kroczyć naprzód do zwycięstwa socjalizmu (oklaski). Mocnym oparciem ludowo-demokratycznej Polski na tej drodze był, jest i będzie sojusz i przyjaźń między Związkiem Radzieckim i Rzeczypospolitą Polską (burzliwa i długotrwała owacja, wszyscy wstają).

Wiadomo Wam, Towarzysze, że sześć lat temu zawarty został między Polską i Związkiem Radzieckim układ. — Układ o przyjaźni, pomocy wzajemnej i współpracy powojennej. Polityczne znaczenie tego układu podkreśla to, że ze strony radzieckiej widnieje pod nim podpis towarzysza Stalina (burzliwa owacja na cześć towarzysza Stalina). Wszyscy wstają. Rozlegają się długotrwałe okrzyki „Stalin!”. Przy podpisywaniu układu, towarzysze Stalin wyjaśnił wielkie historyczne znaczenie tego polsko-radzieckiego układu, który nadał formę powstałemu już przed tym niepisanemu sojuszowi i przyjaźni między Państwem Radzieckim i Ludowo-Demokratyczną Polską.

Słowa towarzysza Stalina

Towarzysz Stalin mówił wówczas:

„Znaczenie tego układu polega przede wszystkim na tym, że jest on wyrazem zasadniczego zwrotu w stosunkach między Związkiem Radzieckim a Polską w kierunku sojuszu i przyjaźni, zwrotu, który ukształtował się w toku obecnej walki wyzwolenczej, przeciwko Niemcom i który obecnie został formalnie utrwalony w niniejszym układzie.

Stosunki między naszymi krajami obfitowały, jak wiadomo, w ciągu ostatnich pięciu stuleci w elementy wzajemnej nieufności, niechęci i nieradko otwartych konfliktów zbrojnych. Stosunki takie osłabiały obydwa nasze kraje i wzmocniały imperializm niemiecki.

Znaczenie niniejszego układu polega na tym, że kładzie on kres i wbiła ostatni gwóźdź do trumny tych dawnych stosunków między naszymi krajami, oraz stwarza realną podstawę do zastąpienia dawnych nieprzyjaznych stosunków — stosunkami sojuszu i przyjaźni między Związkiem Radzieckim a Polską” (oklaski).

Zie stosunki, jakie istniały między naszymi krajami w ciągu pięciu stuleci, dotyczą historii stosunków między dawną carsko-obszarniczą Rosją i dawną, szlachecką Polską. Oczywiście, również w przeszłości najlepsi ludzie obu narodów umieli znajdować wspólny język, udzielać sobie wzajemnie pomocy i dążąc do stworzenia warunków dla rozwoju dobroświejskich, przyjaznych stosunków między naszymi narodami. Jednakże na przestrzeni długich stuleci stosunki te nie polepszały się, a często dochodziło do bezpośrednich starć zbrojnych, wskutek czego narodziły się wiele wycierpięć. Jak wiadomo, szczególnie ucierpiało z tego powodu Polska, naród polski, a także naród ukraiński i naród białoruski.

W związku z podpisaniem układu polsko-radzieckiego towarzysze Stalin mówił dalej tak: „W okresie ostatnich 25—30

lat, to jest w okresie dwóch ostatnich wojen światowych, Niemcom udało się wykorzystać ziemie polskie, jako korytarz do najazdu na Wschód i odeskoczyć do napaści na Związek Radziecki. Mogło to nastąpić dlatego, że nie było wówczas między naszymi krajami przyjaznych, sojuszniczych stosunków. Dawni władcy Polski nie chcieli sojuszniczych stosunków ze Związkiem Radzieckim, woleli prowadzić politykę gry między Niemcami a Związkiem Radzieckim. I naturalnie doиграли się... Polska została okupowana, jej niepodległość przekreślona przy czym w rezultacie całej tej zgubnej polityki wojska niemieckie uzyskały możliwość pojawienia się u bram Moskwy.

Znaczenie niniejszego układu polega na tym, że likwiduje on starą, zgubną politykę gry między Niemcami a Związkiem Radzieckim i zastępuje ją polityką sojuszu i przyjaźni między Polską a jej wschodnim sąsiadem”.

Te dobitne słowa towarzysza Stalina ujmują historię okresu, ogarniającego obłą wojnę światową. Zarówno w pierwszej wojnie światowej, jak i w drugiej wojnie światowej Polska była korytarzem do najazdu imperialistów niemieckich na Wschód i do napaści na Związek Radziecki. I nawet potem, kiedy w Rosji zwyciężyła Październikowa Rewolucja Socjalistyczna i kiedy rząd radziecki proklamował bezwarunkowe uznanie suwerenności i niepodległości Polski, wyrażając gotowość do ustanowienia dobrosąsiedzkich stosunków, ówczesni władcy Państwa Polskiego nie chcieli nawiązać przyjaznych, sojuszniczych stosunków ze Związkiem Radzieckim. Prowadzili oni grę między Niemcami i Związkiem Radzieckim, ale przelicyli się okrutnie. Pierwszą ofiarą tego przelicyenia się okazała się sama Polska, naród polski, który pozbawiony był wówczas możności wpływania na sprawy państwowe.

Towarzysz Stalin podkreślił również doniosłe międzynarodowe znaczenie układu radziecko-polskiego, podpisanego 21 kwietnia 1945 r.

Mówił on wówczas: „Dopóki nie było przyjaźni między naszymi krajami, Niemcy mogli wyzyskiwać brak jednolitego frontu między nami, mogli przeciwstawiać Polskę Związ-

kowi Radzieckiemu i odwrotnie i w ten sposób zwalczać je w pojedynkę. Sprawa zmieniła się gruntownie, kiedy powstało przyzmiere między naszymi krajami. Obecnie nasze kraje nie mogą już być przeciwstawiane sobie wzajemnie. Obecnie istnieją między naszymi krajami od Bałtyku do Karpat jednolity front przeciwko wspólnemu wrogowi, przeciwko imperializmowi niemieckiemu” (oklaski).

Wielkie znaczenie zasadniczego zwrotu w stosunkach między ZSRR a Polską

Od chwili podpisania układu radziecko-polskiego minęło 6 lat. W ciągu tych lat przyzmiere i przyjaźń między Związkiem Radzieckim i Polską okrzepły, stosunki między naszymi krajami stały się jeszcze bliższe. Zaszły również inne ważne zmiany. W ciągu tego czasu powstała Niemiecka Republika Demokratyczna, która nawiązała przyjazne stosunki zarówno ze Związkiem Radzieckim, jak i z Polską (oklaski). W chwili obecnej sąsiadami Polski są Związek Radziecki, Ludowo-Demokratyczna Czechosłowacja, Niemiecka Republika Demokratyczna. Tak więc, wzdłuż całej linii swej granicy lądowej Polska sąsiaduje z przyjaźnymi państwami, czego w dziejach Polski nigdy nie było i co otwiera przed Państwem Polskim pomyślne perspektywy.

Rozwój stosunków radziecko-polskich w ciągu ostatnich lat potwierdził w całej pełni wielkie znaczenie zasadniczego zwrotu w stosunkach między Związkiem Radzieckim a Polską, który nastąpił w wyniku zadzierżnietej między naszymi krajami przyjaźni i przyzmiere.

Od chwili gdy Polska stała się państwem ludowo-demokratycznym i wyzwoliła się spod władzy obszarników i kapitalistów, między ZSRR a Polską ustaliły się trwałe przyjazne stosunki, stosunki braterskiej współpracy we wszystkich dziedzinach życia gospodarczego, kulturalnego i politycznego, jak również na arenie międzynarodowej.

Wyniki tej współpracy, nawet w ciągu ubiegłego krótkiego okresu, świadczą wyraźnie, iż stosunki te rozwijają się ku

wzajemnej korzyści dla dobra naszych narodów.

Dawniej, w warunkach ustroju burżuazyjno-obszarniczego, ekonomika Polski znajdowała się w stanie upadku, przemysł często przeżywał wyniszczające kryzysy ze wszystkimi klęskami bezrobocia dla klasy robotniczej i inteligencji pracującej. Chłopsko-zmieszane było pedziło nędzną żywność, nie mając żadnej nadziei na przyszłość. W swych stosunkach ekonomicznych z zagranicą Polska burżuazyjno-obszarnicza była całkowicie uzależniona od głównych krajów kapitalistycznych i niestabilizowania rynku kapitalistycznego, i zmierzając do swych antyradzieckich celów, nie chciała mieć nic wspólnego ze Związkiem Radzieckim. Doszło do tego, że obrót towarowy między Polską a Związkiem Radzieckim spadł w r. 1938 do zupełnie nikłych rozmiarów, co było wyraźną szkodą zwłaszcza dla państwa polskiego.

Obecnie, w warunkach ustroju ludowo-demokratycznego, Polska kroczy drogą szybkiego i stałego rozwoju ekonomicznego. Rozwija się przemysł, ciężki i lekki. Pomyślnie realizowana jest polityka socjalistycznego uprzemysłowienia kraju. Nieustannie wzrasta dobrobyt klasy robotniczej. Drogą rozwoju kroczy również rolnictwo. Na wsi zaczęły rozwijać się spółdzielnie produkcyjne, którym państwo udziela coraz poważniejszej pomocy w traktorach i w maszynach rolniczych, niezbędnych dla zorganizowania wielkiego rolnictwa spółdzielczego.

W porównaniu z poziomem przedwojennym, znacznie podniósł się dobrobyt chłopów. Coraz większe są możliwości zaopatrywania ludności miejskiej w żywność oraz przemysłu w surowce rolnicze.

Dla całego rozwoju ekonomicznego Polski duże znaczenie ma fakt, że między Polską, Związkiem Radzieckim i krajami demokracji ludowej ustaliły się ścisłe więzy ekonomiczne. Wtedy te pozwalają w sposób pewny planować rozwój gospodarki narodowej Polski opierając się o mocne i wciąż rosnące poparcie ze strony ZSRR i krajów demokracji ludowej. Wystarczy powiedzieć, że obrót towarowy między Polską a ZSRR wzrósł od chwili zakończenia wojny pięciokrotnie i sięga obecnie rozmiarów,

właściwych wielkim rozwinętym gospodarczo państwom.

Współpraca między Polską a ZSRR rozwija się obecnie po wielu torach. Prócz stosunków handlowych, rozwija się współpraca w dziedzinie wymiany doświadczeń technicznych i produkcyjnych, zacieśniają się więzy kulturalne między naszymi krajami, między przedstawicielami nauk i sztuki, między organizacjami młodzieżowymi i kobiecymi. Ponieważ w Związku Radzieckim ukształtowało się już społeczeństwo socjalistyczne i istnieje bogate doświadczenie budownictwa socjalistycznego, rosnące zbliżenie między naszymi krajami ma szczególne znaczenie dla sukcesów budowy socjalizmu w Polsce (oklaski).

Narody Jugosławii znajdują drogę do wolności

Wszystko to stało się możliwe i zostało urzeczywistnione dzięki temu, że stosunki między naszymi krajami rozwijają się obecnie na podstawie zasad proletariackiego internationalizmu, na podstawie zasad Lenina-Stalina, pod których kierownictwem założona została i kładzie się wzmacniająca współpraca narodów, które wyrwały się z niewoli kapitalistycznej. Współpraca ta oparta jest na uznaniu równouprawnienia wielkich i małych narodów, braterskiej pomocy wzajemnej i wspólnej walki o zwycięstwo socjalizmu pod sztandarem Lenina - Stalina (burzliwe, długotrwałe oklaski).

Jesteśmy wszyscy świadkami losów Jugosławii, która drogą oszustwa wpadła w ręce szpiegów i prowokatorów. Zaprzękali oni swój naród, sprzedali się imperialistom anglo-amerykańskim. Obecnie wszyscy wiedzą, że banda Tito — Kardela — Rankowicza przywróciła już w Jugosławii kapitalistyczne porządku, pozbawiła naród wszystkich jego zdobyczy rewolucyjnych, przekształciła kraj w narzędzie agresywnych mocarstw imperialistycznych. Zdając sobie sprawę, że naród jugosłowiański nienawidzi tej najejmej bandy zbrodniarzy, którzy wkradli się do władzy, utrzymuje ona chwilowo swą władzę przy pomocy krwawego terroru i faszystowskich metod rządzenia. Nie może to

trwać długo. Narody Jugosławii znajdują drogę do wolności i do zlikwidowania reżimu tyto-wsko-faszystowskiego (oklaski).

Wynika z tego, że musimy być czujni wobec zamaskowanych wrogów proletariackiego internationalizmu, że miłując wolność narodu winny być do końca wierne leninowsko-stalinowskim zasadom internationalizmu i bronić ich jako najważniejszej podstawy braterskiej współpracy narodów (długotrwałe oklaski).

W dobie obecnej, gdy anglo-amerykański blok mocarstw imperialistycznych przeszedł do polityki jawnego przygotowywania nowej wojny światowej, a nawet do aktów bezpośredniej agresji, przyjaźń i przyzmiere między Związkiem Radzieckim a Polską ma doniosłe znaczenie również dla sprawy obrony pokoju.

Ze wszech miar zaostrzać czujność narodów w dziele zapobieżenia wojnie

Nie możemy zamykać oczu na to, że państwa, które wchodzi w skład agresywnego sojuszu północno-atlantycznego, wkroczyły na drogę niepokonanego wyścigu zbrojeń oraz że tworzenie wciąż nowych ar erykańskich baz wojennych w Europie i na Bliskim Wschodzie potęguje niebezpieczeństwo wojny. Imperialiści anglo-amerykańscy wraz ze swoimi satelitami francuskimi i innymi przystąpili już do remilitaryzacji Niemiec Zachodnich i do odbudowy militarystyki japońskiej. Spieszą się oni z realizacją tych beznadziejnie awanturniczych planów, nie cofając się przed brutalnym pogwałceniem porozumień międzynarodowych. Nie może to jednak przesłonić faktu, że w obozie imperializmu narastają wewnętrzne przeciwieństwa w poszczególnych krajach, a jednocześnie zaostrza się walka między rządzącymi klikami mocarstw.

W tych warunkach trzeba nie tylko utrzymywać, lecz również ze wszech miar zaostrzać czujność narodów w dziele zapobiegania wojnie i obrony pokoju. Tylko w tym możemy widzieć mocną gwarancję zapewnienia pokoju.

W ciągu ostatnich lat obóz miłujących pokój państw znacznie okrzepł. Wraz ze Związkiem Radzieckim walkę o utrzymanie pokoju prowadzą kraje demokracji ludowej i tak potężny nasz nowy sprzymierzeniec, jak Chińska Republika Ludowa (długotrwałe oklaski).

Ruch obrońców pokoju wzrasta również w krajach kapitalizmu, na Zachodzie i na Wschodzie. Właśnie dlatego z taką siłą — rozległ się głos przedstawicieli Związku Radzieckiego, wzywający do zaprzestania działań wojennych i zawarcia rozejmu w Korei.

Przyjaźń i sojusz między Związkiem Radzieckim a Polską ludowo-demokratyczną okrzepł w ciągu tych lat. Położone przez Wielkiego Stalina zręby przyjaźni radziecko-polskiej przekształciły się w bratni sojusz między narodem radzieckim i polskim.

Narody nasze krocza pod jednym wspólnym sztandarem, zmierzają do jednego wspólnego celu. Ziściły się marzenia takich sławnych w historii walki o socjalizm działaczy klasy robotniczej, jak Feliks Dzierżyński, którego towarzysze Stalin słusznie nazwał bohaterem Października i który był jednocześnie wielkim patriotą polskim.

U progu ósmego roku nowej historii narodu polskiego delegacja radziecka gorąco życzy dalszych sukcesów Polsce ludowo-demokratycznej, budującej społeczeństwo socjalistyczne, broniącej sprawy pokoju.

Niech żyje nieoszerealna przyjaźń i bratni sojusz między Związkiem Radzieckim a Polską ludowo-demokratyczną (burzliwa i długotrwała owacja). Wszyscy wstają. Długotrwałe okrzyki wszystkich zebranych na cześć tow. Stalina i tow. Bieruta).

Niech żyje naród polski i jego Prezydent Bolesław Bierut! (Burzliwa, długotrwała owacja wszystkich obecnych. Wszyscy wstają.)

W walce z faszyzmem krzepła bojowa przyjaźń żołnierzy Wojska Polskiego i Armii Radzieckiej

Przemówienie marszałka Związku Radzieckiego G. Żukowa

Towarzysze! Pozwólcie mi w imieniu żołnierzy i marynarzy, podoficerów i oficerów, generałów i admirałów Armii Radzieckiej i Marynarki Wojennej Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich przekazać Wam i wszystkim ludziom pracy Ludowo-Demokratycznej Republiki Polskiej serdeczne pozdrowienia i życzenia z okazji święta narodowego — słodkiej rocznicy odrodzenia Polski.

Swe święto narodowe masy pracujące Polski i żołnierze Wojska Polskiego obchodzą w warunkach wspaniałych zwycięstw we wszystkich dziedzinach budownictwa gospodarczego i kulturalnego.

W ciągu krótkiego okresu w kraju Waszym utrwalił się ustrój demokracji ludowej. Pomyślnie został wykonany pierwszy trzyletni plan odbudowy i rozwoju gospodarki narodowej. Z kraju rolniczego Polska staje się krajem o wysokim rozwinięciu przemysłu. Dziś pod kierownictwem Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej masy pracujące Polski walczą z entuzjazmem o wykonanie planu 6-letniego — planu budowy podstaw socjalizmu.

Sukcesy Wasze świadczą o niezaprzeczalnej wyższości ustroju ludowo-demokratycznego nad ustrojem kapitalistycznym o niewyczerpanych możliwościach, które zawiera w sobie władza ludowa.

Ludzie radzieccy wraz ze swym wielkim wodzem i najlepszym przyjacielem narodu

polskiego, towarzyszem Stalinem, z głębokim szacunkiem obserwują twórczą pracę Waszego narodu i cieszą się szczerze z jego sukcesów.

Sukcesy w budowie nowej Polski stały się możliwe dzięki pomyślnej wspólnej walce zbrojnej naszych bratnich narodów przeciwko okupantom faszystowskim, dzięki braterskiej współpracy narodu radzieckiego i narodu polskiego w okresie powojennym.

Przysłowie rosyjskie mówi: „Przyjaćli poznaje się w bledzie”. W te pełne grozy dni, gdy nad krajem Waszym zawisło śmiertelne niebezpieczeństwo jarzma faszystowskiego, wielu spośród tych, którzy twierdzili obłudnie, że są przyjaciółmi narodu polskiego — zapomnieli o swych zobowiązaniach i nie okazało krajowi Waszemu pomocy w wielkim nieszczęściu. Tylko naród radziecki i jego wódz Wielki Stalin, udzielił narodowi polskiemu bezinteresownej i braterskiej pomocy.

Radzieckie siły zbrojne pod kierownictwem Dowódcy Naczelnego, Generałissimusa Związku Radzieckiego, towarzysza Stalina, wyzwoliły naród polski spod jarzma okupantów hitlerowskich. Stworzyły one pomyślne warunki, które pozwoliły demokratycznemu siłom Polski ująć losy narodu w ręce ludzi pracy i rozpocząć nowe życie w warunkach demokracji ludowej.

Walka Armii Radzieckiej o

wyzwolenie Polski spod jarzma okupantów hitlerowskich była trudna i zacięła. Tylko dzięki wyjątkowej odwadze, bohaterstwu i kunsztowi wojennemu wojsk radzieckich, które mężnie wykonały wolę i plany swego Dowódcy Naczelnego, towarzysza Stalina, — walka ta zakończyła się całkowitym rozgromieniem wroga i wyzwoleniem Polski.

Armia Radziecka zadała szereg głębokich ciosów wojskom hitlerowskim w Polsce, rozbiła je na oddzielne grupy a następnie zlikwidowała je nie dając im wycofać się na zachód, poza Odrę i Nysę.

Po dojeździe do Odry i Nysy zachodniej Armia Radziecka zapewniła narodowi polskiemu zwrot odwiecznych ziem polskich, które przez długi czas znajdowały się pod panowaniem niemieckich kapitalistów i obszarników.

Ramle przy ramieniu z Armią Radziecką walczyli bohaterowie okryci chwałą patriotów polscy. W walce tej narodziła się nowa Armia Polska, której powstanie zapoczątkowało utworzenie w 1943 roku na terytorium Związku Radzieckiego i polskiej dywizji im. Tadeusza Kościuszki. Po i dywizji utworzono szereg nowych jednostek i formacji, z których powstała i Armia Wojska Polskiego, licząca w lipcu 1944 roku w swych szeregach ponad 120 tysięcy ludzi. Polskie formacje wojskowe były otoczone wiel-

ką troską i uwagą przez Rząd Radziecki i osobiście przez tow. Stalina.

Uzbrojona we wspaniały radziecki sprzęt wojenny i Armia Polska była groźną dla wroga siłą.

Swe działania bojowe rozpoczęły pierwsze oddziały nowej Armii Polskiej jeszcze w rejonie miasta Lenino, na zachód od Smoleńska. Tu otrzymali żołnierze i oficerowie Wojska Polskiego pierwszy chrzest bojowy i dali wspaniałe przykłady odwagi, męstwa i masowego bohaterstwa.

Następnie Pierwsza Armia Polska, działając w szeregach I Frontu Białoruskiego, brała bezpośredni udział w największych operacjach, w rozgromieniu warszawskiego ugrupowania nieprzyjaciela i w wyzwoleniu stolicy Polski — Warszawy, w rozgromieniu wschodnio-pomorskiego ugrupowania nieprzyjaciela, w operacji berlińskiej i wraz z Armią Radziecką doszła do Łaby.

W końcowych operacjach wzięła udział również II Armia Polska, która rozwijała pomyślne działania w składzie I frontu ukraińskiego w ogólnym kierunku na Drezno.

W zaciętych bitwach z nieprzyjacielem żołnierze Wojska Polskiego wykazywali się jako prawdziwi patrioci swej Ojczyzny i, nie szczędząc życia, razem z żołnierzami Armii Radzieckiej walczyli o honor,

(Ciąg dalszy na str. 5)

Nagrody państwowe za osiągnięcia w dziedzinie nauki, postępu technicznego i sztuki

Uchwała Prezydium Rządu

W dziale nauki

NAGRODA I STOPNIA

PROF. DR INŻ. MICHAŁ BRO-
EKO — za osiągnięcia naukowe
w dziedzinie hydromechaniki teo-
retycznej.

PROF. DR INŻ. WITOLD BU-
DZYK — za osiągnięcia naukowe
w dziedzinie przewietrzania ko-
palni i podszkapy pływnej.

PROF. DR ADOLF CHYBIŃSKI —
za pracę nad muzykologią i hi-
storią muzyki w Polsce, które
prace dały podstawy do walki o
realizm w muzyce polskiej.

DYK. JAN CZARNOCKI — za
dorobek naukowy na polu geologii
o wielkim znaczeniu dla gospodar-
ki narodowej w Polsce Ludowej.

PROF. DR NATALIA GASIO-
ROWSKA-GRABOWSKA — za ca-
łokształt prac naukowych a w
szczególności za pracę nad dzieła-
mi górnictwa i hutnictwa oraz
przemysłu w Polsce w wieku XIX.

PROF. DR INŻ. JANUSZ GRO-
SZKOWSKI — za pracę naukową
w dziedzinie radiotechniki.

PROF. DR KAZIMIERZ KURA-
TOWSKI — za dzieło z zakresu to-
pologii.

PROF. DR STEFAN PIENKOW-
SKI — za wybitne osiągnięcia
w dziedzinie organizacji badań na-
ukowych w fizyce doświadczalnej.

PROF. DR FELIKS PRZESMYC-
KI — za organizację i osiągnięcia
w dziedzinie mikrobiologii labora-
toryjnej i społecznej.

PROF. DR WOJCIECH RUBI-
NOWICZ — za wybitne osiągnięcia
w dziedzinie fizyki teoretycznej,
w szczególności promieniowania
wielobiegowego.

PROF. DR HUGO STEINHAUS —
za dorobek naukowy w dziedzi-
nie rachunku prawdopodobieństwa
i matematyki stosowanej.

PROF. DR JANUSZ UPNIEWSKI —
za osiągnięcia naukowe w zakre-
sie farmakologii, m.in. w dziedzi-
nie syntez antybiotyków.

PROF. DR WOJCIECH ŚWIĘTO-
ŚLAWSKI — za wybitne osiągnię-
cia naukowe w dziedzinie termo-
chemii, kalorymetrii, ebuliometrii
i azetotropii.

PROF. DR FELIKS TERLIKOW-
SKI — za osiągnięcia w dziedzinie
gleboznawstwa i żywienia roślin.

NAGRODA II STOPNIA

PROF. DR LUDWIK FLECK —
za osiągnięcia w dziedzinie serolo-
gii i mikrobiologii, w szczególności
za badania nad dżumą osotkowym.

PROF. DR ADAM GRUCA — za
osiągnięcia w zakresie naukowej
chirurgii kostnej.

PROF. DR JÓZEF HELLER — za
dorobek naukowy w dziedzinie fi-
zjologii.

Nagroda zespołowa

Instytut Badań Literackich —
w osobach:

PROF. DR STEFAN ŻÓLKIEW-
SKI, PROF. DR KAZIMIERZ WY-
KA, PROF. DR KAZIMIERZ BU-
DZYK, PROF. DR JAN KOTT, MGR
HENRYK MARKIEWICZ, PROF.
DR TADEUSZ MIKULSKI — za
zespółową pracę przy wprowadza-
niu marksistowskich metod w ba-
daniach literaturoznawczych.

PROF. INŻ. JANUSZ LECH JA-
KUBOWSKI — za działalność w
dziedzinie organizacji naukowych
badań elektrotechnicznych.

PROF. DR JÓZEF KOSTRZE-
WSKI — za pracę w zakresie kliniki
chorób zakaźnych i epidemiologii.

PROF. DR INŻ. ADOLF LAN-
GROD — za działalność naukową
w dziedzinie kolejnictwa.

PROF. DR INŻ. WACŁAW MO-
SZYŃSKI — za pracę naukową w
dziedzinie maszynoznawstwa.

PROF. DR ADAM OPAŁSKI —
za pracę w dziedzinie histopatolo-
gii układu nerwowego, w szczegól-
ności za najnowsze prace z dzie-
dziny kłty układu nerwowego.

PROF. DR BOGUMIŁ PAWŁO-
WIKI — za dorobek naukowy w
dziedzinie florystyki Tatr i fitoso-
cjologii.

PROF. DR EUGENIUSZ PIJA-
NOWSKI — za pracę naukową w
dziedzinie technologii przetworów
owocowych i warzywnych oraz
mleczarstwa.

DOC. DR ELEONORA REICHE-
ROWNA — za osiągnięcia w zakre-
sie reumatologii.

PROF. DR INŻ. BŁAŻEJ ROGA —
za pracę naukową w dziedzinie
reumatologii.

PROF. DR INŻ. BŁAŻEJ ROGA —
za pracę naukową w dziedzinie
koksochemii.

PROF. DR INŻ. ROMUALD RO-
ŚLIŃSKI — za pracę w dziedzinie
hydrologii.

PROF. DR STEFAN ZBIGNIEW
RÓŻYCKI — za pracę z dziedziny
poznania jury polskiej oraz za
pracę z geografii fizycznej.

PROF. DR ADAM SCHAFF — za
dotychczasowy dorobek naukowy,
ze szczególnym uwzględnieniem
pracy pt. „Narodziny i rozwój fi-
lozofii marksistowskiej”.

PROF. DR KAZIMIERZ MULI-
KOWSKI — za dorobek naukowy
w dziedzinie petrografii.

PROF. DR INŻ. BOGDAN STE-
FANOWSKI — za pracę naukową
w dziedzinie techniki cieplnej.

PROF. DR WITOLD STEFAN-
SKI — za dorobek naukowy w zakre-
sie parazytologii i jej zastosowania
do weterynarii.

PROF. DR INŻ. MARCELI
STRUSZYŃSKI — za pracę nauko-
wą w dziedzinie chemii analitycz-
nej.

PROF. DR JERZY SUSZKO —
za pracę naukową w dziedzinie
chemii organicznej.

PROF. DR INŻ. PAWEŁ SZUL-
KIN — za pracę naukową w dziedzinie
elektroniki.

PROF. DR INŻ. MICHAŁ ŚMIA-
ŁOWSKI — za pracę naukową po-
kuczołową międzykryształowej i in-
hibitorów.

PROF. DR STANISŁAW THU-
GUTT — za dorobek naukowy w
dziedzinie mineralogii.

PROF. DR TADEUSZ WAŻEW-
SKI — za pracę naukową w dzie-
dzinie analizy matematycznej.

NAGRODA III STOPNIA

PROF. DR STANISŁAW BAC —
za dotychczasowy dorobek nauko-
wy w dziedzinie torfoznawstwa i
hydrologii.

PROF. DR INŻ. WŁODZIMIERZ
BURZYŃSKI — za pracę naukową

w dziedzinie mechaniki technicz-
nej.

DOC. DR IRENA CHMIELEW-
SKA — za zespół prac z dziedziny
biochemii i jej zastosowań w me-
dycynej i farmacji.

PROF. DR WIKTOR DEGA — za
pracę w zakresie chirurgii rehabilita-
cyjnej.

DOC. DR KAZIMIERZ DEMEL —
za dorobek naukowy w dziedzinie
biologii polskiego Bałtyku.

PROF. DR GERARD LABUDA —
za pracę historyczną pt. „Pierwsze
państwo słowiańskie — państwo
Samona”.

PROF. DR BOGUSŁAW LEŚNO-
DORSKI — za pracę historyczno-
prawną pt. „Dzieło sejmiku cztero-
letniego”.

PROF. DR STANISŁAW PO-
POWSKI — za dotychczasowy do-
rodek naukowy, w szczególności
za badania w zakresie patogenezy
choroby reumatycznej.

PROF. DR INŻ. ANTONI SALU-
STOWICZ — za pracę naukową w
dziedzinie zwalczania tapan i ci-
śnienia w górnictwie.

PROF. DR INŻ. EDMUND
SZCZEPANIAK — za pracę nauko-
wą w dziedzinie badań modeli-
stycznych konstrukcji.

DR EDMUND WOJCIECHOWSKI —
za badania nad nowymi meto-
dami przygotowania szczepionek
przeciw dżumie osotkowej.

PROF. DR ROMAN WOJTUSIAK —
za dorobek naukowy w dziedzi-
nie ekologii i etologii zwierząt.

W dziale
postępu technicznego

NAGRODA I STOPNIA

Nagroda zespołowa

MGR KAROL AKERMAN, INŻ.
STANISŁAW ŻURAKOWSKI, INŻ.
BRONISŁAW ŻMUDZIŃSKI, INŻ.
SEWERYN DIETZE — za zainicjo-
wanie i opracowanie w skali prze-
mysłowej produkcji kwasu siarko-
wego z surowca krajowego: anhy-
dritu w fabryce w Wizowie.

INŻ. JERZY GRZYMEK — za o-
pracowanie nowej metody produk-
cji cementów szybkozrywanych i
cennych produktów ubocznych.

INŻ. CZESŁAW LUBIŃSKI — za
wybitne i pionierskie osiągnięcia
w dziedzinie unowocześnienia mon-
tażu ciężkich konstrukcji stalowych
mostów (m.in. Most Śląsko-Dą-
browski), hal fabrycznych i wiel-
kich agregatów przemysłowych, a
w szczególności za montaż pieców
obrotowych w Wierzowie i Wier-
bicy.

PROF. INŻ. JÓZEF SZCZESNY-
TURSKI — za inicjowanie i opra-
cowanie i wprowadzanie do przemy-
słu nowych barwników i półpro-
duktów chemicznych.

NAGRODA II STOPNIA

MGR JERZY ADAMCZKA — za
opracowanie technologii produkcji
żelaznika oraz za projekt, budowę
i uruchomienie zakładu żelazo-
niki w Polsce.

WOJCIECH BAK, ślusarz wars-
zawski — za opracowanie i zbu-
dowanie aparatu do wydmuchiwa-
nia balonów szklanych.

Nagroda zespołowa

INŻ. WŁADYSŁAW BIEDA, INŻ.
ZBIGNIEW TOKARSKI, INŻ. SA-
LOMON ROSENBERG, FRANCIS-
ZEK NADOLSKI, brygadziśta,
MORDKA WŁOSZCZOWSKI, robot-
nik, INŻ. WŁADYSŁAW RUT,
FRANCISZEK MIELNIK, mistrz pie-
cowy, — za opracowanie technolo-
gii i uruchomienie produkcji
wyrobów magnezytuowo-forsteryto-
wych z surowców krajowych.

INŻ. EUGENIUSZ BROCH-
SZTAJN — za opracowanie pro-
jektu nowoczesnej fabryki apar-
atów radiowych.

Nagroda zespołowa

INŻ. STEFAN CHWAŁIŃSKI,
INŻ. WIKTOR ALBRECHT, INŻ.
STANISŁAW WYRZYKOWSKI,
INŻ. LESZEK MRAZEK, INŻ. BOH-
DAN BRODOWSKI — za opra-
cowanie metody i uruchomienie pro-
dukcji włókna syntetycznego w fa-
bryce w Gorzowie.

NAGRODA ZESPOŁOWA:

MGR INŻ. WŁADYSŁAW GLU-
ZIŃSKI, INŻ. JÓZEF PASTERNY —
za opracowanie metody zdalnego
sterowania przenośników oraz zu-
nifikowania pól rozdzielczych wy-
skoków napięcia dla dolowej sieci
kopalnianej.

MGR INŻ. ZBIGNIEW KOP-
CZYŃSKI — za opracowanie kon-
strukcji i uruchomienie po raz
pierwszy w Polsce produkcji trans-
formatorów trójfazowych o mo-
cy 40 M. V. A.

INŻ. WINCENTY MUSIAŁEK —
za opracowanie konstrukcji pieców
martenowskich 75 ton, dla hut
„Częstochowa”, za pionierskie pró-
by stosowania tlenu w procesie
świeżenia stali, prowadzące do
szybkich wytopów.

INŻ. MAREK NACHT — za kon-
strukcję prasy hydraulicznej 6000
ton dla przemysłu gumowego.

PROF. DR INŻ. WIENCZYŚLAW
PONIŻ — za wprowadzanie w Pol-
sce prefabrykacji konstrukcji żel-
betowych w budownictwie przemy-
słowym.

Nagroda zespołowa

PROF. DR INŻ. WŁODZIMIERZ
SKAWOWSKI, INŻ. JAKUB ABRA-
MOWICZ — za opracowanie me-
tody stosowania nowych materia-
łów z surowca krajowego dla no-
woczesnego budownictwa drogo-
wego.

Nagroda zespołowa

INŻ. JÓZEF SOBKOVIK, INŻ.
WŁADYSŁAW DOBRUCKI, po-

śmiertlnie INŻ. ADOLF DREJA —
za opracowanie po raz pierwszy w
Polsce pełnego projektu walcowni
żelaza, wybudowanej i uruchomio-
nej w Zawierciu.

Nagroda zespołowa

INŻ. DR LEON WINOGRADOW,
INŻ. ZYGMUNT DOMAŃSKI, INŻ.
JAN CHMIELEŃSKI — za opra-
cowanie oryginalnego sposobu pro-
dukowania szkła piankowego me-
todą ciągłą i zrealizowanie tej
metody w przemyśle.

NAGRODA III STOPNIA

STANISŁAW BARTOLD, majster
pleców tunelowych — za 32 u-
sprawnienia, a w szczególności za
opracowanie mechanizacji wyrobu
płytek ściennych oraz mecha-
nizację szklwienia.

PROF. INŻ. WITOLD BERNAW-
SKI — za inicjowanie i rozwijanie
współpracy uczelni i instytutu ba-
dawczego z robotnikami w dzie-
dzinie obróbki wiertowej.

Nagroda zespołowa

INŻ. ZYGMUNT BUJAKOWSKI,
INŻ. FRANCISZEK GLUSKI, JERZY
KACZYŃSKI, technik konstruktor,
FELIKS BIAŁOZÓR, technik — za
opracowanie zasad normalizacji i
unifikacji suwnic hutniczych w
szczególności zaś za konstrukcję
suwnicy lejniczej o nośności 129
ton dla huty „Częstochowa”.

NAGRODA ZESPOŁOWA:

MGR WŁADYSŁAW CHAJEC,
MIECYSŁAW SOLECKI, laborant,
ZOFIA BARUD, laborantka — za
opracowanie metody przemysłowe-
go otrzymywania bromu i jodu
z solanek.

Nagroda zespołowa

PROF. DR INŻ. MIKOŁAJ CZY-
ŻEWSKI, INŻ. PLATON JANUSZE-
WICZ, INŻ. CZESŁAW KALATA,
JÓZEF MIESZCZAK — odlewnik,
obecnie kierownik odlewni Zakła-
dów Budowy Maszyn i Aparatury
w Krakowie, INŻ. STANISŁAW
PEŁCZARSKI, PROF. INŻ. GA-
BRIEL KNIAGININ — za wprowa-
dzenie do przemysłu polskiego że-
liwa modyfikowanego.

INŻ. ROMAN DOWGIRD — za
nowe opracowanie w dziedzinie za-
stosowania ceramiki i konstrukcji
staloceramicznych w budownictwie
przemysłowym.

Nagroda zespołowa

PAWEŁ FILAK — rębacz przodo-
wy, JÓZEF KOWALIK — górnik
przodowy, JÓZEF SZULC, górnik
przodowy — za opracowanie i zre-
alizowanie szybkościowych metod
przekładki pancernych przenośni-
ków zgriebowych.

MARIAN GAJ, technik, starszy
konstruktor — za udoskonalenie
konstrukcji maszyny papierniczej
dla fabryki papieru w Jeziornie.

PROF. DR INŻ. EUGENIUSZ HIL- DEBRANDT — za unowocześnienie metod projektowania, pozwalają- cych na poważne oszczędności stali w dziedzinie budowy mostów.

MARIAN JAWOREK, majster-
elektryk, obecnie inspektor techn.
w Zarządzie Portu Gdańsk-Gdynia
— za 12 zatwierdzonych i zasto-
sowanych wniosków racjonaliza-
torskich a w szczególności za
wprowadzenie usprawnień powięk-
szających bezpieczeństwo pracy
przy urządzeniach przeładunko-
wych w portach.

INŻ. PAWEŁ KANIUK — za o-
pracowanie metody i uruchomienie
produkcji kryształów piezoelek-
trycznych dla potrzeb górnictwa
i radiofonii.

INŻ. MIECYSŁAW KAPCZYŃ-
SKI — za opracowanie i wprowa-
dzenie zasłony wodnej przy pracach
w hutach ogniwowych cynku, poleps-
zającej w sposób zasadniczy war-
unki higieny i bezpieczeństwa
pracy.

Nagroda zespołowa

INŻ. JÓZEF KAWA, INŻ. KA-
ROL NOWAK — za zainicjowanie,
opracowanie i uruchomienie w
skali przemysłowej po raz pierw-
szy w Polsce nowej produkcji
elektrod grafitowych i masy ano-
dowej.

Nagroda zespołowa

INŻ. LEON KLAHR, INŻ. BRU-
NON PLANETA, ROMAN ZA-
RZYCKI — technik, obecnie wice-
dyrektor techniczny w Ł. Z. Prze-
mysłu Tłuszczowego — za urucho-
mienie produkcji szeregu chemicz-
nych środków pomocniczych dla
przemysłu włókienniczego i gar-
barskiego.

Nagroda zespołowa

INŻ. BOHDAN KOŁOMYJSKI,
LUDOMIR LUSZKOWSKI, technik,
obecnie kierownik Wydziału Trans-
portowego, WŁADYSŁAW ZAPART
technik, obecnie kierownik Wydz.
Kontr. Remont., STEFAN POLAK,
mechanik, z-ca kier. wydz. Wiel-
kich Pieców, HENRYK MIREK,
technik, obecnie kierownik produk-
cji wydz. Wielkich Pieców — za
zmechanizowanie zasilania Wiel-
kich Pieców w hucie „Pokój”.

Nagroda zespołowa

PROF. INŻ. EDWARD KRZY-
WICKI, ROMAN DOBOSZ, garbarz,
obecnie kierownik Garbarni nr 2
w Warszawie — za unowocześnie-
nie technologii garbunku skór
świńskich.

INŻ. JÓZEF ŁAPIŃSKI — za
pracę nad wprowadzeniem metaliz-
acji natryskowej w Polsce.

FRANCISZEK MAZGAJ, bryga-
dzista, stolarz — za opracowanie
i wykonanie wiertarki 4-wrzecio-
wej przyspieszającej produkcję
desek szarpakowych.

Nagroda zespołowa

INŻ. STANISŁAW MANKIE-
WICZ, INŻ. ANTONI BOROWSKI,
MARIAN MICHAŁSKI, technik,
INŻ. ALEKSANDER CHRZANOW-
SKI — za wprowadzenie po raz
pierwszy w Polsce metody wyko-
nywania hal przemysłowych przy
pomocy kombajnów.

Nagroda zespołowa

DR JADWIGA MARCHLEWSKA
SCHRAJEROWA, MGR BRUNON
JAMER, INŻ. IRENA SENDER,
INŻ. ZENON KIERMASZ — za o-
pracowanie metody i otrzymanie w
skali przemysłowej celulozy drzew-
nej o wysokim stopniu czystości.

Nagroda zespołowa

INŻ. BOLESŁAW MILEJ, ANTO-
NI CZYMACHA, murarz, obecnie
kierownik Zarządu Budowy nr 2,
INŻ. FERDYNAND GUNDLACH,
ANTONI ŚWIECICKI, brygadziśta,
STANISŁAW FURMANEK, technik
budowlany, obecnie Naczelnym Dy-
rektor Z. B. M. W. nr 2 — za
unowocześnienie organizacji robót
budowlanych przez zastosowanie
systemu potokowego na Osiedlu
Muranów.

INŻ. JERZY MIRACKI — za o-
pracowanie technologii i oprzyrzą-
dowania do produkcji potokowej
samochodu „Star 20”.

Zespół składający się z robotni-
ków wysuniętych: FELIKS PA-
STERNIAK, krajacz szkła, obecnie
Nacz. dyrektor C. Z. Przemysłu
Szkłarskiego, KAZIMIERZ LUDWI-
KOWSKI, technik, obecnie kierow-
nik Działu Szkłarskiego, MARIAN
WOJCIK, hutnik, obecnie dy-
rektor Huty Szkła Zabrze, TADE-
USZ JUREK, hutnik, obecnie dy-
rektor Kurnickich Zakładów Szkła-
skich, JAN LICHOS, hutnik, obec-
nie z-ca dyr. do Spraw Technicz-
nych huty Zabkowice, ZYGMUNT
BARAN, hutnik, STANISŁAW
MARCINKIEWICZ, ślusarz — za
opracowanie metody skróconych
remontów wanień i pieców w prze-
myśle szklarskim.

DR TADEUSZ PERKITNY — za
opracowanie metody produkcji
belek z odpadków drewna z jed-
nocześnie impregnacją.

Nagroda zespołowa

WACŁAW PORECKI, murarz,
obecnie inspektor Min. Bud. M.
i O., STANISŁAW RYBAK, murarz
obecnie inspektor Min. Bud. M.
i O., STEFAN OCZAK, mechanik,
obecnie st. inspektor Min. Bud. M.
i O., MARIAN CUKROWSKI, mu-
raz, obecnie instruktor Lab. Wyk.
Rzemiosł., WŁADYSŁAW ZAGÓR-
SKI, cieśla, obecnie instruktor
Lab. Wyk. Rzemiosł. — za osią-
gnięcia w stosowaniu i rozpowsze-
chnianiu zespołowych metod pracy
w budownictwie.

Nagroda zespołowa

INŻ. FRANCISZEK RYCHLIK,
BRONISŁAW CZERNIAWSKI, tech-
nik, obecnie z-ca naczelnika Wy-
działu Mechanicznego D. O. K. P.,
BERNARD ZDUNEK, maszynista,
BERNARD SYKUTERA, ślusarz, o-
becnie pomocnik nacz. parowo-
zowni — za opracowanie i wprowa-
dzenie oszczędnościowego syste-
mu rewizyjnych napraw parowo-
zów.

Nagroda zespołowa

ALEKSANDER SADOWSKI, in-
spektor służby ruchu, WŁODZI-
MIERZ KONOWAŁ, naczelnik odd-
ziału eksploatacyjnego, BRONI-
SŁAW WĘGRZYŃSKI, kierow-
nik działu ruchu, INŻ. JAN PASZ-
CZA, naczelnik wydziału technicz-
nego, WILHELM PIEGZA, kierow-
nik działu organizacji, STANISŁ-
SZPAK, kierownik oddziału dyspo-
zycji, KAZIMIERZ KOZIARSKI,
kierownik oddziału dyspozycji —
za usprawnienie marszrutacji po-
ciągów przy ładunkach masowych.

Nagroda zespołowa

INŻ. STEFAN STRASZYŃSKI,
MGR STANISŁAW STAFF — za
opracowanie metody i produkcję
masy antykorozyjnej do wykład-
ania zbiorników w przemyśle fer-
mentacyjnym.

Nagroda zespołowa

PROF. DR INŻ. LUDGAR MIRO-
SŁAW SZKLARSKI, MGR INŻ.
WŁADYSŁAW DUDEK, MGR INŻ.
ZYGMUNT KAWECKI — za opra-
cowanie zdalnego sterowania i sy-
gnalizacji w przewozie głównym
dolowym.

Nagroda zespołowa

JAN TYLEC, górnik strzałowy,
IDZI „RZOSKA, nadzitygar — za
opracowanie i zrealizowanie me-
tody „dwóch cykli na dobę” na
ścianach.

Nagroda zespołowa

INŻ. WŁADYSŁAW WĘGRZY-
NIAK, INŻ. JÓZEF ŻURAWEL,
INŻ. EMIL MAŁEK, INŻ. BOGDAN
JANUSZKIEWICZ, INŻ. LECH
NERLEWSKI — za projektowanie
i wykonanie mechanizacji i auto-
matyzacji załadunku wielkiego
pieca hut „Bobrek”.

MGR INŻ. ZENON WILON — za
opracowanie nowej metody przy-
spieszonego badania guntów dla
celów fundamentowania.

PROF. DR INŻ. STEFAN ZA-
GRODZKI — za wprowadzenie no-
wych metod otrzymywania ubocz-
nych produktów z masy, a w
szczególności potażu i drożdży pa-
stewnych.

Nagrody państwowe 1951

W radosnym dniu Święta
Narodowego, w rocznicę
ogłoszenia Manifestu PKWN,
w dniu uruchomienia wielu no-
wych wielkich obiektów prze-
mysłu socjalistycznego, opubli-
kowana została obszerna lista
nagród państwowych za osią-
gnięcia w dziedzinie nauki, po-
stępu technicznego i sztuki.

W ten sposób zadokumen-
towany został fakt szczególnej o-
pieki, jaką Państwo Ludowe o-
tacza ludzi zasłużonych dla
rozwoju kultury narodowej.

Pobieżne, choćby przejrzenie
listy świadczy, że naród zwraca
uwagę na niespotykaną
wszechstronność życia naszej
kultury, na wszechstronność o-
siągnięć. Zaszczętny tytuł lau-
reata Państwowej Nagrody o-
trzymuje historyk za pracę nad
działami górnictwa i hutnictwa
muzykolog, którego prace dały
podstawy do walki o realizm w
muzyce polskiej, inżynier za
zainicjowanie i opracowanie w
skali przemysłowej produkcji
kwasu siarkowego z surowca
krajowego, majster elektryk za
12 zatwierdzonych i zastosowa-
nych wniosków racjonalizato-
rskich i aktor za całokształt
działalności artystycznej, ze
szczególnym uwzględnieniem
pracy scenicznej w Polsce Lu-
dowej. Nie ma takiej dziedziny
życia, w której nie notowali-
byśmy osiągnięć godnych wy-
różnienia. Twórczość ludzka
kwitnie na każdym kroku. Kwit-
nie i owocuje urodzajem nie-
znanym w ustroju kapitalistycz-
nym. Owocami tej twórczości
są zakłady w

ŚWIĘTO ODRODZENIA w Wielkopolsce i na Ziemi Lubuskiej

Wielotysięczny pochód w Zielonej Górze

Mieszkańcy miast i wsi województwa zielonogórskiego uczcili VII rocznicę Manifestu Lipcowego uroczystymi obchodami, pochodami, manifestacjami, okolicznościowymi imprezami kulturalnymi oraz zawodami sportowymi.

W przeddzień święta w Zielonej Górze zwołana została specjalna sesja WRN, podczas której przewodniczący Prezydium Czesław Studnicki odczytał sprawozdanie z dotychczasowych osiągnięć przy realizacji planu 6-letniego na Ziemi Lubuskiej i przedstawił dalsze inwestycje pozostałe do uruchomienia w następnych etapach pracy. Sekretarz KM PZPR Szymański wygłosił referat naświetlający życie i czynny bohatera rewolucji proletariackiej Feliksa Dzierżyńskiego. W dalszym ciągu posiedzenia sztafeta przechodziła, jako nagroda przodowniczą, znajdujący się dotychczas w posiadaniu Polskiej Wsi, został wręczony delegacji załogi gorzowskich Zakładów Sztucznej Włókna. Ponadto udekorowano odznaczeniami państwowymi szereg zasłużonych osób a m. in. Władysława Ruszyca Złotym Krzyżem Zasługi.

W godzinach wieczornych wyruszył z placu Słowiańskiego wielotysięczny pochód, który przy dźwiękach orkiestry przemarszerował ulicami miasta kierując się pod pomnik Bohaterów Radzieckich, gdzie na grobach poległych żołnierzy złożono liczne wieńce.

Kaliskie zespoły — na wsi

W Kaliszu we wszystkich zakładach pracy i świetlicach zorganizowano akademie, na których wygłoszone zostały referaty sprawozdawcze z działalności zakładów pracy w okresie 7 lat. Stwierdzono, że we wszystkich zakładach na każdym odcinku pracy dzięki wysiłkowi klasy robotniczej osiągnięto rozwój gospodarczy, nieznanym dotychczas w historii Polski. Kalisz zwiększył produkcję i zlikwidował całkowicie analfabetyzm oraz bezrobocie. Stopa życiowa klasy robotniczej została znacznie podniesiona.

We wszystkich gminach powiatu kaliskiego odbyły się uroczyste akademie, podczas których programy artystyczne wykonały zespoły świetlicowe z kaliskich zakładów pracy.

Z dumą i radością obchodzili gorzowanie święto Odrodzenia Polski

Społeczeństwo gorzowskie z dumą i radością obchodziło 7 rocznicę Manifestu Lipcowego. W przeddzień Święta odbyła się uroczysta sesja Prezydium Miejskiej Rady Narodowej, podczas której dokonano analizy osiągnięć miasta na przestrzeni ubiegłych 7 lat. W czasie sesji, której przewodniczył radny Tadeusz Suszko, referat omawiający życie i działalność wielkiego rewolucjonisty Feliksa Dzierżyńskiego wygłosił przewodniczący klubu radnych PZPR Bartkowiak.

W imieniu Prezydenta R. P. udekorowana została za wieloletnią służbę Krzyżem Zasługi Ewa Walewska. Po sesji nastąpiło przekazanie odbudowanego mostu władzom miejskim i społeczeństwu.

Równocześnie z otwarciem mostu uruchomiona została nowa linia tramwajowa. Pierwsze wozy tramwajowe na nowej linii przejechały most wśród entuzjastycznego tłumienia ze-

Siedem lat minęło od dnia, gdy Polski Komitet Wyzwolenia Narodowego ogłosił historyczny Manifest, wytyczający drogę naszego narodu. Owe siedem lat to okres nieprzerwanej pracy na drodze uprzemysłowienia kraju i podniesienia stopy życiowej ludzi pracy — na drodze do socjalizmu.

Ogłoszone ostatnio przez Państw. Komisję Planowania Gospodarczego cyfry, dotyczące wykonania zadań planu 6-letniego za I półrocze 1951, napawają dumą serce każdego patrioty i są podnietą do dalszego wzmocnienia wydajności pracy.

6 lat obchodziła już Wielkopolska i Ziemia Lubuska rocznicę ogłoszenia Manifestu — ale chyba jeszcze nigdy dotąd Święto Odrodzenia nie wypadło tak imponująco, jak obecnie.

branego społeczeństwa gorzowskiego.

W dniu 22 lipca społeczeństwo słuchało w godzinach rannych koncertu w Parku Wiosny Ludów, a następnie oglądało zawody sportowe miejscowych zespołów na Stadionie Miejskim. W godzinach wieczornych odbyła się na stadionie zabawa ludowa.

Inauguracją uroczystości w ramach powiatu była wyjazdowa sesja PRN w Deszczynie. W Prezydium sesji zasiadli również przodownicy pracy z cegielni Brzozowice i Państwowego Przedsiębiorstwa Robót Komunikacyjnych.

Przemówienie dla uczczenia Feliksa Dzierżyńskiego wygłosił sekretarz KP PZPR Ciesielski, po czym nastąpiło sprawozdanie przewodniczącego Prezydium Rzepkowskiego z osiągnięć powiatu.

Odnaczenie Ministra Zdrowia wręczone zostało zasłużonemu pracownikowi Wydziału Zdrowia przy Prezydium PRN Franciszkowi Studzie. Wyróżniający się dalsi pracownicy otrzymali dyplomy i premie.

W czasie uroczystej sesji MRN i GRN w powiecie przeanalizowano osiągnięcia w skali gminnej. Osobne uroczystości odbyły się w poszczególnych zakładach pracy. Do najuroczystszych akademii należały zorganizowane w Okręgu Lasów Państwowych, w Okręgowym Zarządzie PGR i w Ekspozyturze Paged.

Wielki dzień Leszna

W sobotę, poprzedzającą Święto Lipcowe, Leszno było szczególnie uroczyste. Proste jak strzała uliczki tonęły w powodzi flag i szturmówek, w witrach okien sklepowych uśmiechały się portrety dobrane przez Prezydenta. Nawet słońce jakby chcąc uczestniczyć w tym radosnym święcie wyjrzało zza chmur i opromieniło świąteczne miasto.

Sala kina Polonia wypełniona po brzegi przedstawicielami społeczeństwa i młodzieżą. Otwarcia uroczystej sesji dokonał przewodniczący MRN Sobieralski, który po referacie o Feliksie Dzierżyńskim powiedział m. in.: „W ciągu tych 7 lat zrobiliśmy wiele na każdym odcinku naszego życia. Także nasze miasto przeżyło głębokie przemiany.”

Leszno zaroilo się dziewczętami. To junacki SP z obozu szkoleniowego. One też dały na akademii piękną część artystyczną i razem z młodzieżą ZMP z Leszna, składały wieńce na grobach żołnierzy radzieckich.

Z budynku szkoły nr 1 dobiegają rzesiste oklaski. To zgromadzeni na akademii pracownicy LZPO oklaskują swych nagrodzonych kolegów. Maria Andrzejczak maszyniarka, otrzymała Srebrny Krzyż Zasługi, 15 osób otrzymało nagrody pieniężne, 18 — książkowe i 9 — dyplomy.

W niedzielę o godzinie 10.30 nastąpiło uroczyste otwarcie wystawy „75-lecie Teatru w Poznaniu”. Mieści się ona w gmachu Muzeum, które za kilka miesięcy zostanie otwarte. Będzie to Muzeum Regionalne.

Jakież mogą być imprezy sportowe w Lesznie? — Oczywiście motorowe. Miasto to, to

przecież kolebka najlepszych polskich żużlowców. Tak więc w południe wystartowały maszyny ZKS Unia do radu. A potem rozpoczęły się na stadionie dalsze imprezy sportowe, a więc: piłka nożna i piłka ręczna. O swoich najmłodszych Leszno też nie zapomniało. Działwa leśniczyńska bawiła się wesoło na zabawie, specjalnie dla niej urządzonej.

A teraz pójdziemy na dworzec. W sobotę otworzono tu wielką, choć niedużą świetlicę TPR. Lokal jest estetycznie umeblowany, posiada radio, bibliotekę książek i czasopism dla podróżnych.

Na peronie stoi dysząc ciężko parowóz. W dniu dzisiejszym załoga wykonała zobowiązanie długofalowe: 90 tysięcy kilometrów bez naprawy. Załogę sterował maszynista Kaczkowski i Michałowski oraz pomocnicy Buchwald i Antkowiak.

Na wschodnim krańcu Wielkopolski

W powiecie kołskim uroczystości odbywały się pod znakiem ścisłej współpracy między miastem a wsią, pod znakiem sojuszu robotniczo-chłopskiego.

W Spółdzielni Produkcyjnej w Ożornym piękna uroczystość urządzili uczniowie Liceum Ogrodniczego z Powiercia wspólnie z uczniami szkół pedagogicznych woj. poznańskiego, przebywającymi na obozie ZMP-owskim.

Inaczej było wśród spółdzielców wsi Sobótka. Tutaj zebrał się w niedzielę mieszkańcy gminy Chelmno oraz miasteczka Dąbie i wspólnie ze spółdzielcami Sobótki uczcili dzień Święta Odrodzenia.

We wszystkich gminach powiatu kołskiego jak również w 13 punktach kolonijnych i półkolonijnych rozsypanych po powiecie, odbyły się akademie połączone często z zabawami. Zabawy przeplatane były występami chórów i imprezami sportowymi.

Centralnym punktem sobotnich uroczystości Koła była sesja PRN oraz akademie w Fabryce Fajansów i Majoliki. Rozpoczęta o godz. 18 akademie miały charakter imprez kulturalnych. W części drugiej — artystycznej wystąpiły dzieci poznańskie ze szkoły nr 10, przebywające na kolonii w Wągrowcu. W godzinach wieczornych na plac. płk. Paszkowa przybył pochód organizacji społecznych zakładów pracy i zespołów sportowych, których przedstawiciele złożyli liczne wieńce przy Pomniku Wdzięczności. Po odegraniu Międzynarodówki pochód przemarszerował ulicami miasta, udekorowanymi odświętnie flagami i portretami czołowych bojowników klasy robotniczej.

W niedzielę, dnia 22 bm. w całym powiecie odbyły się imprezy sportowe i zabawy ludowe.

Na uroczystej sesji MRN w niedzielę, na której dwa referaty o F. Dzierżyńskim i o 7 rocznicy PKWN — wygłosił członek Prezydium MRN ob. Przybysz, wręczonych zostało wiele nagród dla pracowników fizycznych i umysłowych. M. in. wyróżnieni zostali dwaj woźni Ignacy Kujawa i Feliks

Lewandowski — długoletni pracownicy Prezydium.

7 lat pracy w wolnej ojczyźnie

Wrzesnia — jak wszystkie miasta Wielkopolski — przybrała się na dzień 22 lipca w odświętne szaty. Ulice ozdobiono sztandarami i hasłami, mówiącymi o 7 rocznicy Odrodzenia Polski. Na froncie gmachu Samopomocy Chłopskiej widniejąca ułożona z żarówek historyczna data 22 lipca.

Już w sobotę, 21 bm., uroczystości we Wrześni rozpoczęły się od złożenia wieńców przed pomnikiem żołnierzy Armii Radzieckiej, poległych w roku 1945. Okolicznościowe przemówienie wygłosił z ramienia Prezydium MRN ob. Kamiński.

W niedzielę przed południem rowerzyści powiatu wyruszyli na błyszczące w lipcowym słońcu szosy w wyścigu o mistrzostwo powiatu wrzesińskiego. Na stadionie odbywało się masowe zdawanie prób do zdobycia odznaki SPO. Piękna pogoda towarzyszyła również popołudniowemu rozgrywkom piłkarskim. Rozegrano dwa dwudziesto-minutowe mecze błyskawiczne.

Najbardziej uroczystym momentem było popołudniowe publiczne posiedzenie Powiatowej i Miejskiej Rady Narodowej w świetlicy Zakładów T10 przy Rynku. Licznie zebrani goście wysłuchali referatu, omawiającego dorobek Wrześni i powiatu od chwili wyzwolenia i dalsze zadania stojące przed miejscowym społeczeństwem w następnych latach planu 6-letniego.

7 rocznicę wyzwolenia Manifestu PKWN zakończono we Wrześni zabawą ludową na Strzeżnicy.

Gromada Rudnicze — pierwsza w województwie

Uroczystości związane z obchodem VII rocznicy Manifestu Lipcowego zapoczątkowała w Wągrowcu uroczysta sesja PRN. Referat o życiu i działalności Feliksa Dzierżyńskiego wygłosił sekretarz Prezydium PRN ob. Wachowiak, poczym zebrani uczcili pamięć nieugiętego rewolucjonisty 1-minutowym milczeniem. Z kolei głos zabrał przewodniczący Prezydium PRN ob. Urbaniak, obrazując osiągnięcia i perspektywy rozwoju powiatu i podkreślając rozwój kopalni soli w Wapnie. Przyznał on także zastrzeżenie, że jedna z gromad powiatu a mianowicie Rudnicze otrzymała na uroczystej sesji WRN w Poznaniu Sztandar Pokoju za uzyskanie we współzawodnictwie w Siewle Pokoju pierwszego miejsca w skali wojewódzkiej.

W części drugiej — artystycznej wystąpiły dzieci poznańskie ze szkoły nr 10, przebywające na kolonii w Wągrowcu. W godzinach wieczornych na plac. płk. Paszkowa przybył pochód organizacji społecznych zakładów pracy i zespołów sportowych, których przedstawiciele złożyli liczne wieńce przy Pomniku Wdzięczności. Po odegraniu Międzynarodówki pochód przemarszerował ulicami miasta, udekorowanymi odświętnie flagami i portretami czołowych bojowników klasy robotniczej.

W niedzielę, dnia 22 bm. w całym powiecie odbyły się imprezy sportowe i zabawy ludowe.

Konin mówi o planie 6-letnim

Zanim trzaskający autobus podwiózł nas ze stacji w Koninie do śródmieścia, uroczysta akademie w domu ZMP dobiegała końca. Wysłuchaliśmy jeszcze końcowy fragment przemówienia przewodniczącego Prezydium PRN Walczaka, który mówił o zadaniach powiatu w planie 6-letnim. Na zakoń-

Dzień 22 lipca był nie tylko przeglądem naszych osiągnięć w siedmioletnim zwycięskiej pracy. Był to także dzień radości i beztroskiej zabawy. Prawie we wszystkich miastach Wielkopolski i Ziemi Lubuskiej występowały artystyczne zespoły ludowe, wśród których nie brakło młodzieży. Na zdjęciu występy taneczne jednego z młodzieżowych zespołów świetlicowych, które uświetniły obchód 7 rocznicy Odrodzenia Polski.

Uroczysta akademie w Grodzisku

W Zakładach Mięsnych w Grodzisku pow. Nowy Tomyśl, odbyła się akademie, podczas której przodownicy pracy otrzymali Brązowe Krzyże Zasługi i to: Czesław Bartkowiak, zasłużony racjonalizator i wynalazca, Feliks Janicki i Ignacy Pelsert przodownicy pracy.

Podczas uroczystej sesji Prezydium PRN i MRN w Srodzie przewodniczący PRN Maciejewski omówił osiągnięcia za okres minionych lat oraz plany na przyszłość. Referat o Dzierżyńskim wygłosił sekretarz PRN Stanisłewska. Równocześnie zostały wręczone nagrody przodownikom pracy.

Sztandar przechodni zdebyli ZMP-owcy

Ślódmią rocznicę Wyzwolenia Polski uczcił powiat wolsztyński akademiami we wszystkich zakładach pracy. W Wielkopolskich Zakładach Przemysłu Drzewnego w Wolsztynie nastąpiło wręczenie sztandaru przechodniego przodującej w województwie ZMP-owskiej brygadzie produkcyjnej.

Na niedzielnej sesji PRN w Wolsztynie referat o działalności Feliksa Dzierżyńskiego wygłosił i sekretarz KP PZPR Pepliński. Na posiedzeniu tym dokonano również podsumowania osiągnięć powiatu w ciągu 7 lat oraz omówiono plany dalszego rozwoju.

Chodzież w dniu 22 Lipca

W przeddzień Święta poszczególne organizacje w Chodzieży udały się w pochodzie na groby poległych żołnierzy, gdzie złożono wieńce.

W dniu 22 lipca odbyła się wspólna sesja Powiatowej i Miejskiej Rady Narodowej. Zastępca przewodniczącego PRN Władysław Stężala wygłosił referat o życiu i walce Feliksa Dzierżyńskiego. Sprawozdania z osiągnięć miasta i powiatu od chwili wyzwolenia zdawali przewodniczący Prezydium PRN J. Duczmalowa i przewodniczący Prezydium MRN F. Pytel.

Uroczystym momentem sesji było odznaczenie kierownika Państwowego Tartaku w Chodzieży Franciszka Broszkowskiego Brązowym Krzyżem Zasługi, którego dokonał w imieniu Prezydenta R. P. przewodnicząca Duczmalowa, a delegat Wojewódzkiej Dyrekcji Leśnictwa z Poznania wręczył założeń tartaku 1500 zł nagrody za uzyskanie pierwszego miejsca we współzawodnictwie tartaków województwa poznańskiego. Również zostały wręczone nagrody pieniężne pracownikom Miejskich Zakładów Użyteczności Publicznej za długo-

trwałą pracę społeczną i zawodową oraz dwóm pracownikom Związku Samopomocy Chłopskiej księżeczki PKO.

Środa o swych osiągnięciach i planach

Podczas uroczystej sesji Prezydium PRN i MRN w Srodzie przewodniczący PRN Maciejewski omówił osiągnięcia za okres minionych lat oraz plany na przyszłość. Referat o Dzierżyńskim wygłosił sekretarz PRN Stanisłewska. Równocześnie zostały wręczone nagrody przodownikom pracy.

Po sesji społeczeństwo złożyło wieńce na grobach poległych żołnierzy radzieckich. W niedzielę odbył się koncert dla świata pracy przy Rynku Stalingradzkim, a po południu igrzyska sportowe, występy artystyczne i zabawa ludowa.

Uroczystość i w Sulęcinie, Słońsku...

W przeddzień Święta Odrodzenia odbyła się uroczysta sesja Prezydium PRN w Sulęcinie, w której m. in. wzięli udział liczni przodownicy pracy. Referat o działalności F. Dzierżyńskiego wygłosiła radna Chelmontowska. Sprawozdanie z działalności Prezydium PRN złożył sekretarz Prezydium Cwik. Równocześnie w tym dniu odbyło się składanie wieńców na grobach bohaterów radzieckich w Słońsku.

W dniu Święta odbyło się posiedzenie połączonych Rad Miejskiej i Gminnej w Słońsku, podczas którego referat o działalności F. Dzierżyńskiego wygłosił radny Kowalski. Sprawozdanie z działalności Prezydium MRN złożył zastępca przewodniczącego. Po południu odbyła się zabawa ludowa, a wieczorem dzieci z kolonii Zakładów Przemysłowych im. J. Stalina w Poznaniu urządziły ognisko.

...W Kórniku i Bojanowie

Podczas sesji Prezydium MRN w Bojanowie pow. Rawicz referat obrazujący gospodarkę miasta na przestrzeni 7 lat od chwili oswobodzenia i plany na przyszłość wygłosiła Jadwiga Michalakowa. Referat o życiu i walce Feliksa Dzierżyńskiego wygłosił radny Teodor Nowak. Celem uczczenia pamięci poległych bohaterów radzieckich radni po sesji złożyli na ich grobach wieńce.

Uroczystości obchodzono Święto Odrodzenia w Kórniku, Bninie oraz we wszystkich gromadach i zespołach PGR gminy kórnickiej. Podczas akademii i sesji miejskich i gminnych rad narodowych podsumowano wyniki dorobków społeczno-gospodarczego i rozbudowy całego powiatu.

W sobotę odbyła się w PGR zespole Kórnik akademie, po której dokonano otwarcia nowej świetlicy i stołówki dla pracowników.

POZNAN w dniu 22 lipca

Na sobotniej, uroczystej sesji Wojewódzkiej i Miejskiej Rady Narodowej w Poznaniu, przewodniczący Prezydium WRN — Włodzimierz Migoń wygłosił referat, w którym omówił dotychczasowe osiągnięcia województwa poznańskiego oraz perspektywy rozwojowe w planie 6-letnim.

Historyczna ustawa uchwalona przed rokiem przez Sejm Ustawodawczy R. P. o 6-letnim planie rozwoju gospodarczego i budowy podstaw socjalizmu w Polsce, stawia przed naszym województwem poważne zadania. Sprowadzają się one w pierwszym rzędzie do aktywizacji przemysłu i rolnictwa. I tak rozbuduje się istniejące i zbuduje nowe zakłady przemysłowe. W 1955 r. — w ostatnim roku 6-latk, liczba pracowników zatrudnionych w przemyśle Wielkopolski wyniesie ok. 140.000 osób, czyli o 59,1 tysięcy więcej niż w 1949 r. W stolicy województwa, dalej w Koninie, Kaliszu, Kole i szeregu innych ośrodków powstaną wielkie przedsiębiorstwa przemysłu kluczowego. Inwestycje te pozwolą na ożywienie gospodarcze i kultural-

ne rejonów, dotychczas zacofanych. Poznań rozbuduje istniejące zakłady przemysłowe, a ponadto otrzyma wielkie zakłady włókiennicze, w których znajdzie zatrudnienie ok. 2000 kobiet. W Kaliszu ulegnie rozbudowie zespół fabryk włókienniczych.

Powstanie elektrowni ciepłej i fabryk chemicznych w Koninie, kopalni soli potasowej w Kłodawie i fabryki celulozy w Drowie Młynie, przyczyni się do zmiany charakteru gospodarczego tych okolic, dotychczas wybitnie rolniczych. Z uprzedzeniem budownictwa mieszkaniowego dla tysięcy robotników fabrycznych. Plan 6-letni przewiduje budowę 24.000 izb, głównie w Poznaniu, Koninie, Kłodawie, Krzyżu, Kaliszu i Kole.

Nieależnie od wielkich budowl socjalizmu na naszym terenie, przewidziana jest rozbudowa tysięcy zakładów przemysłu lekkiego oraz budowa ok. 1200 nowych placówek przemysłowych.

Gospodarka komunalna to przede wszystkim urządzenia wodociągowe w Turku, Kaliszu, Koninie i Wągrowcu, budowa nowego kolektora na prawym brzegu Warty, oraz kilku mostów na Warcie w okolicach Poznania. Z uwagi na produkcyjny charakter 6-letniego planu, środki przeznaczone na roz-

wój gospodarki komunalnej i mieszkaniowej muszą być stosunkowo skromne, będą one jednak znacznie przekraczały pozycje budżetowe przeznaczane na te cele przed wojną. Komunikacja w Poznaniu ulegnie dalszej, zasadniczej poprawie przez zakup 100 wozów tramwajowych, 50 autobusów i 12 trolleybusów.

W dziedzinie rolnictwa, plan ustalił wzrost ogólnej wartości produkcji w stosunku do osiągniętej sprzed 2 lat o 29 proc., w tym produkcji zwierzęcej o 32 proc. i roślinnej o 38 proc. Dotychczasowe wyniki w wychowie koni i trzody chlewnej osiagają już granice wyznaczone wyciecznymi planu 6-letniego. Zwiększenie produkcji rolnej i przemysłowej spowoduje wzrost masy towarowej przeznaczonej do spożycia ze 104 proc. (w roku 1949) do 432 proc. w końcu planu 6-letniego.

Obok wielkich, częściowo już realizowanych zamierzeń planu 6-letniego w odniesieniu do spraw gospodarczych, wiele zmieni się również w dziedzinie kulturalnej i urządzeń socjalnych. O 100 proc. wzrośnie stan ksiązek w bibliotekach powszechnych. Liczba stałych kin wiejskich podniesie się 5-krotnie, przy równoczesnym zwiększeniu kin w ośrodkach miejskich. Sieć świetlic i domów kultury pokryje teren całego województwa. W 1949 r. było w Wielkopolsce 29 klubów, a w 1955 r. będzie ich już 175.

Podobny wzrost przewiduje plan 6-letni w resorcie zdrowia. Tak np. liczba łóżek w szpitalach pozostających na budżecie terenowym wzrośnie o tysiąc. Powiększy się również ilość przychodni, w tym miejskich podstawowych o 350 proc. i stacji pogotowia ratunkowego o 100 proc. (wm)

W powiecie poznańskim uroczystości związane z 7 rocznicą ogłoszenia Manifestu Lipcowego zapoczątkowała nadzwyczajna sesja PRN odbyta w

dnia 21 bm. pod przewodnictwem ob. Marii Pieprzik.

Osiągnięcia powiatu w ubiegłym siedmiomiesięczu analizował wiceprzewodniczący Prezydium — Kruk. Część artystyczna wypełniła występy dzieci z Jeleniej Góry, przebywających na koloniach w Puszczykowie.

W tym samym dniu złożono wieńce na grobach poległych bohaterów.

W dniu 22 lipca odbyły się w miastach i gminach powiatu uroczyste sesje Miejskich i Gminnych Rad Narodowych.

Powiat poznański obchodził 7 rocznicę wyzwolenia mas słuszny powód do dumy ze swoich osiągnięć. W wyniku przeprowadzonej reformy rolnej 1800 rodzin chłopskich otrzymało, względnie uzupełniło swoje gospodarstwa. W powiecie istnieje 30 gospodarstw PGR oraz 12 spółdzielni produkcyjnych, których plony przewyższają około 20 proc. zbiorów gospodarstw indywidualnych. W organizacji znajduje się szereg dalszych spółdzielni produkcyjnych.

Osiągnięcia powiatu w dziedzinie oświatowo-kulturalnej są również bardzo poważne. Do 1939 r. w powiecie czynne były 4 przedszkola, obecnie jest ich 46. Biblioteki gminne i szkolne w powiecie dysponują ponad 80 tys. książek, 70 proc. gromad korzysta z kin objazdowych. W powiecie zlikwidowano analfabetyzm. Do szkół średnich zakwalifikowano w roku bieżącym około 500 dziewcząt i chłopców z powiatu. Niemniej osiągnięcia ma powiat w dziedzinie zdrowia. W powiecie pracuje 19 lekarzy, 21 położnych, działa 6 aptek. Czynne są 3 Ośrodki Zdrowia, 3 poradnie gminne i 2 poradnie objazdowe.

Dowodem postępującego stale uświadomienia społecznego jest fakt, że powiat znalazł się na jednym z czołowych miejsc w województwie jeśli chodzi o subskrypcję Narodowej Pożyczki Rozwoju Sił Polskich. (ipc)

Sportowcy „Wiepofany” zakładu, który pierwszy w Wielkopolsce podjął apel huty Kościuszkę, zorganizowali z okazji 7 rocznicy ogłoszenia Manifestu PKWN sztafetę do Warszawy. Poniosła ona meldunki o wykonaniu zobowiązań lipcowych oraz podarunki dla Prezydenta R. P., Premiera, GRZZ, Zarządu Gł. ZMP i Zarządu Gł. ZS „Stal”. — Na zdjęciu sztafeta na ulicach Poznania.

Mieszkańcy stolicy Wielkopolski bawili się wesoło

W salach Belwederu Okręgowa Rada Związków Zawodowych zorganizowała wielki wieczór rozrywkowy dla przodowników i racjonalizatorów pracy. W tej udanej imprezie — poza orkiestrą taneczną kolejarzy udział wzięli zespół artystyczny „Artos” w składzie: Helena Korff-Kawicka — śpiew, Ryszard Som — piosenki, Henryk Zacharek — ksylofon, Władysław Radny — akompaniament i Kira Borowiecka — recytacje. Zapowiedzieli — jak zwykle dowcipnie — St. Strugarek i Jerzy Ofierski.

W Parku Targowym już od godz. 15 wesoło rozbrzmiewały tony orkiestry ścigając młodzież i starszych na zabawę. Wśród tańczących migotały zielone mundury ZMP-owskie — nic dziwnego — zabawę zorganizowało bowiem koło ZMP wraz z Młodzie-

żowym Domem Kultury. Przygrywała orkiestra ZISPO, zdobywając uznanie rozbawionych poznaniaków. Zabawę urozmaiciły występy zespołu świetlicowego Komendy Miejskiej SP. Dużym powodzeniem cieszyły się stoiska Domu Książki oraz kioski z napojami orzeźwiającymi. (I. CH.)

Rada Związków Zawodowych zorganizowała nad Rusałką wielką zabawę ludową. Prawdziwą atrakcją stanowiły występy zespołu tanecznego Spółdz. „Kaleńnik”, Centrali Jajczarsko-Drobniarskiej i PZBO im. Komuny Paryskiej. Występy artystyczne przeplatane były świetnymi monologami znanego gawędziarza poznańskiego Stanisława Strugarka, napisanymi specjalnie na niedzielną uroczystość.

Bezpośrednio po występach artystycznych odbył się pokazowy mecz szczyptorniaka. (Bur)

Na dziecięcu przy Drodze Dębińskiej gwaro i rojno. Mieni się od „muchomorków”, „krasnołudków” i „zielonych żabek”. To najmłodszy obywatel Poznania bawią się, poprzębiani w różnokolorowe stroje. Do gospodarzy: dzieci z półkolonii przy Drodze Dębińskiej przybyli goście: dzieci z ul. Głównej, z Winiar, ze Staroleki. Po uroczystym rozpoczęciu zabawy, referat oświatowy wygłosił uczeń 6 klasy 58 szkoły, Zbigniew Gucia. W części artystycznej dzieci wystąpiły z recytacjami, śpiewem i baletem.

W zakładach pracy

ZISPO

W Zakładach Przemysłu Metalowego im. J. Stalina w Poznaniu już w sobotę odbyła się akademia dla uczczenia 7 rocznicy ogłoszenia Manifestu Lipcowego. Okolicznościowy referat wygłosił dyrektor naczelny ob. Szablewski, który zbiorczo osiągnięcia zakładów na przestrzeni minionego sześciolatia. Po sprawozdaniu nastąpiło rozdanie nagród. Zakłady im. J. Stalina otrzymały złotą odznakę miasta Warszawy za wybitny udział w akcji zbiorowej na SFOS. Odniesiono 26 pracowników z dyrektorem administracyjnym na czele, którzy swą wydatną pracę przyczynili się do przedterminowego wykonania planów za I półrocze 1951. Odniesiono również przodowników pracy: Barczaka, Januchowskiego, Ziemiaka, Kaźmierczaka i innych.

M. P. K.

W Miejskim Przedsiębiorstwie Komunikacyjnym akademia odbyła się w sobotę o godz. 13. Przedstawiciel dyrekcji złożył sprawozdanie z działalności przedsiębiorstwa, zameldował o wykonaniu planu za I półrocze br. oraz o wykonaniu zobowiązań lipcowych. Przewodniczącym — ob. Pejka i Taczowski otrzymali radioodbiorniki marki „Pionier” za systematyczne podnoszenie wydajności pracy. 15 przodującym pracownikom wręczono nagrody po 240 zł.

P. S. S.

Powszechna Spółdzielnia Spółczyków urządziła akademię przy poszczególnych oddziałach. W sobotę o godz. 17 zebrali się na

akademii urzędowej w „Belwedrze” pracownicy działu gastronomicznego. Referat okolicznościowy wygłosił dyrektor PSS, następnie głos zabrał przedstawiciel Związku Zawodowego Pracowników Handlu. Z kolei przystąpiono do rozdania nagród zwycięzcom współzawodnictwa międzyzakładowego za I i II kwartał br. Pierwsze miejsce zajęła stołówka nr 39 przy Szkole Inżynierskiej, II — stołówka nr 57 przy Nowym Domu Akademickim. Otrzymały one dyplomy uznania ze Związku Zawodowego Pracowników Handlu, oraz nagrody pieniężne.

SZPITAL nr 2

W Szpitalu Miejskim nr 2 w Poznaniu odbyła się uroczysta akademia z udziałem personelu szpitala oraz chorych. Ob. St. Niżak wygłosił obszerny referat o osiągnięciach Polki Ludowej. W części oficjalnej akademii złożono ponadto sprawozdanie z wykonania zobowiązań lipcowych, które przyniosło 1550 zł oszczędności, oraz wręczono 32 nagrody za wzorową pracę zawodowo-społeczną.

RSP STOLARZY

Rzemieślnicza Spółdzielnia Stolarzy zorganizowała uroczystą akademię w dniu 17 lipca. Referat okolicznościowy wygłosił wiceprezes Spółdzielni ob. Bartosiewicz, po czym dokonano odznaczenia zasłużonych rzemieślników. Obywatele: St. Brenzewski, W. Smoczyński, L. Migowski otrzymali tytuły przodowników pracy oraz premie pieniężne. Nagrody zdobyli ponadto Czesław Mańka, E. Szveda, W. Krapczewski, B. Brzeziński i M. Soberski.

W Poznaniu otwarto Wystawę Agitacji Poglądowej

W ub. sobotę w Poznaniu w hall nr 7 Międzynarodowych Targów Poznańskich otwarto Wystawę Agitacji Poglądowej. Uroczystego aktu otwarcia dokonali ob. ob. Chruszczewski, kier. Wydz. Propagandy Komitetu Wojew. Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej i Rebelka z Komitetu Miejskiego, w obecności zgromadzonych przedstawicieli Prezydium WRN i MRN, Okręgowej Rady Związków Zawodowych, ZMP, Ligi Kobiet, Zw. Samopomocy Chłopskiej, TPRP, Międzynarodowego Klubu Prasy i Książki, oraz dziennikarzy.

Otwarta wystawa jest pierwszą tego rodzaju w Polsce i ma za zadanie zapoznanie szerokiego rzeszy agitatorów partyjnych i związkowych z zasadami agitacji poglądowej.

Agitacja poglądowa jest jedną z form pracy partyjnej i ma na celu uświadomienie i mobilizowanie mas do walki o pokój i wykonanie planu 6-letniego w jednolitym frontie narodowym. O oddziaływaniu na masę agitacji wizualnej winien wcielić każdy propagandysta, winien zapoznać się z jej siłą wymowy, przyswoić sobie jej zasady. Temu celowi służy wła-

śnie zorganizowana staraniem organizacji masowych pod przewodnictwem ORZZ — Wystawa Agitacji Poglądowej.

W obszernej hali wystawowej można zobaczyć najróżniejsze formy agitacji poglądowej. Pierwsza sala pokazuje najcenniejsze przykłady agitacji wizualnej, zastosowane w Zakładach Przemysłu Metalowego im. J. Stalina. Zwraca przede wszystkim uwagę wieża z aktualnymi bojowymi hasłami, dalej widzimy „błyskawicę”, a także dużą gablotę zapoznaną z osiągnięciami ludzi radzieckich. Opodal widzimy stół z ulepszonymi narzędziami pracy, dalej unaczyniona jest w plastyczny sposób całkowita produkcja ZISPO.

Dalsze sale zajmują zakłady „Stomil”, PZPO im. Komuny Paryskiej w Poznaniu, oraz Kańskie Zakłady Przemysłu Odzieżowego, Sprzętu Transportowego, Przemysłu Dzierżawskiego, Fabryki Tiulu, Firanek i Koronek, Przemysłu Jedwabniczego oraz Pluszu i Aksamitu. Zakłady te przedstawiały swój dorobek agitacyjny, pokazały na szeregu dobrych przykładów jak winna być zrobiona ciekawa gablota uliczna,

jak popularizować współzawodnictwo pracy, w jaki sposób mobilizować do przekraczania planów produkcyjnych.

W następnym dziale Związek Samopomocy Chłopskiej pokazuje przede wszystkim wzorową świetlicę gromadzką, oraz tzw. chatę — laboratorium miczurinowskie, zapoznajające jednocześnie z roztoczoną przez państwo opieką nad chłopami pracującymi i członkami spółdzielni produkcyjnych.

Tuż obok możemy zobaczyć wzorcową miejską świetlicę zakładową. Zorganizowano w niej równocześnie aktualną wystawę, związaną z 25 rocznicą śmierci Feliksa Dzierżyńskiego.

Dalsze działy — to przykłady agitacji wizualnej zebrane z Państw. Gospodarstw Rolnych, z kół Ligi Kobiet, Towarzystwa Przyjaźni Polsko-Radzieckiej, Klubu Międzynarodowej Prasy i Prasy, oraz Młodzieżowego Domu Kultury.

Opuszczając wystawę zagnany jest przykładowymi planami ORZZ, które omawiają całokształt zagadnień produkcyjnych i socjalnych i są szczególnie cennym przykładem do bry roboty agitatorskiej. (wp)

Na bieżniach i boiskach

Poznańscy sportowcy zajęli w dniu 22 bm. wszystkie boiska, bieżnie, stocznie i tory. Rozgrywane zawody dostarczyły licznie przybyłej publiczności wiele rozrywkę, a gustowne dekoracje nadawały uroczystego charakteru imprezom, które uświetliły obchód 7 rocznicy powstania PKWN.

Do szeregu obiektów sportowych przybyły wyposażone w ramach zobowiązań lipcowych nowe: przystanki kajakowa Budowlanych, którzy zaniechali barak dawniejszych wilków morskich przyjeźli i stworzyli pomieszczenia na 17 jednostek pływających.

Wesoło załopotaly sztandary i proporce na maszcie gdy Budowlani przystąpili do pierwszych

regat z udziałem sekcji Kolejarza, Stali i Ogniwa.

Drugą placówką jest pływalnia treningowa przy elektrowni. Młoda sekcja pływacka ZKS Unii nie szczędziła trudu, by wyremontować i uruchomić basen. Bodźcem do intensywnych pracy było podjęcie zobowiązań.

Uboga w urządzenia sportowe prawobrzeżna robotnicza dzielnica miasta zyskała nowy obiekt sportowy, na którym okoliczna ludność zainicjuje i ćwiczy będzie tak pożyteczną dyscyplinę sportową, jaką jest pływanie.

Tym cenniejszy jest nabytek, ponieważ połączenie środków ze stadionem pływackim było utrudnione.

Po otwarciu przez przewodniczącego MKKF ob. Staszaka, do zawodów przystąpiła młodzież, a czołowy pływak Jachnik poddał urzędzenia egzaminowi, startując w biegu 400 m stylem dowolnym i uzyskując dobry wynik 5,40,2 min.

Boisko Wojewódzkiego Ośrodka Szkolenia Sportowego okupowali lekkoatleci Stali, rozgrywając mecz z reprezentacją LZS-ów. Sprawna organizacja i dobre wyniki zadowoliły liczną zebraną publiczność. Padły nowe rekordy, które stalowcy podejmują Czyn Lipcowy postanowili poprawić.

Bartecki wykrył rekord uzyskując lepszy czas 2,36,9. Sporny zaatakował skutecznie rekord w

biegu na 300 m poprawiając go na 36,8 sek.

Sportowcy Stali nie na wiatr rzucają swe zobowiązania, wzorując się na owych towarzyszach robotnikach z Zakładów im. Józefa Stalina.

Z reprezentantów LZS najlepszym był Ratajczak z Nialka Wielkiego, pow. Wolsztyn, który osiągnął dobre rezultaty w sprintach i skokach.

Na torze żużlowym WOSS żużlowcy rozegrali trójmecz, który wygrała Unia, zdobywając 21 punktów przed Kolejarzem — 20 punktów i Budowlanymi z Zabikowa — 8 pkt. Najszybszym był Baranowski z Unii, który poprawił rekord toru dla maszyn przystosowanych do wyścigów żużlowych, uzyskując czas 1,45 min.

Ligowy Kolejarz zmierzył swe siły z piłkarską reprezentacją Poznania, wygrywając mimo osłabionego składu 3:1.

Na boisku im. Janka Krasieckiego popisywali się zręcznością gimnastycy Ogniwa i Kolejarza. Na torze kolarze ścigali się w biegach parami australijskim i na 10 okrażeń.

Poznańska Gwardia w dwudniowym turnieju tenisowym uzyskała zwycięstwo nad drugim zespołem CWKS z Warszawy 9:6. Tym samym poznaniacy urozumieli sobie drogę do finałowych rozgrywek o drużynowe mistrzostwo Polski. Dobrze zagrali Kramer i Beldowski. (k)

Teatry

Opera im. St. Moniuszki
g. 19 „Tosca”

Kina

APOLLO — g. 15.30, 18 i 20.30 „Na odsiecz Carycyna” (od lat 7)
BAŁTYK — nieczynne
MUZA — g. 14.30, 16.30 i 20.30 „Ostatni wystrzał” (od lat 7)
RIALTO — g. 16, 18 i 20 „Czerwony rumak” (od lat 7)
WARTA — g. 16 „Chłopiec naszego miasta”
WARTA — (od lat 7), g. 18 i 20 „Pieśń tajgi” (od lat 10)
LETNIE — g. 16, 18 i 20 „Przybrana córka” (od lat 12)

CO — GDZIE — KIEDY w POZNANIU

Wystawy

MUZEUM NARODOWE
„Malarstwo polskie do by Oświecenia” — g. 10-15
FOTOPLASTIKON — Armii Czerwonej 53 — „Luwr” g. 10-12

Radio

Program II
fala Poznania 249 m
5.05 Wiadomości poranne; 5.10 Audycja dla wsi; 5.20 Koncert dla świata pracy; 6.00 Wiadomości poranne; 6.05 Gimnastyka; 6.15 Muzyka z płyty; 6.50 (P-4) Pro-

gram lokalny dnia i aktualności; 7.00 Dziennik poranny; 7.15 Muzyka rozrywkowa; 7.55 Wiadomości poranne; 13.30 Muzyka dla wszystkich; 14.30 Felieton; 14.45 Polska pieśń masowa; 14.50 Melodie Jana Straussa; 15.30 Audycja dla dzieci; 15.50 Duet na flet i klarnet z tow. fortepianu; 16.20 Koncert solistów; 16.50 Z życia kobiet; 17.00 Wiadomości popołudniowe; 17.15 Koart z Krakowa; 17.40 Polska pieśń masowa; 17.45 Lekcja języka rosyjskiego; 18.00 Jelonek i syn — odcinek powieści; 18.15 Po-

znański dziennik wiecz. 18.30 Mozaika muzyczna; 18.50 Nasi korespondenci piszą; 19.00 Utwory muzyczne; 19.20 Koncert życzeń dla realizatorów zobowiązań z okazji rocznicy PKWN; 19.45 Audycja dla wsi pt. „Gromada Spławie realizuje zobowiązanie Siewu Pokoju”; 20. Dziennik wieczorny; 20.26 Wiadomości sportowe; 20.30 Z frontu zobowiązań lipcowych; 20.45 Koncert symfoniczny; 21.50 Wspomnienie robotnicze Albina Bobruka; 22.00 Muzyka i aktualności; 22.30 Reportaż z III Międzynarodowego Turnieju Szachowego w Sopocie; 22.35 Orkiestra taneczna; 23.00 Ostatnie wiadomości; 23.10 Muzyka operowa i baletowa.